ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • АПРИЛ 2018 Г.

Лиахона

Какво празнуваме в неделя на Великден, с. 12

Използване на технологиите за изграждане на Господното царство, с. 18

Бог имал работа за Джозеф, с. 26

Да разбираме историята и ученията на исляма, с. 32

ВАШЕТО ПОКЛОНЕНИЕ В ХРАМА И СЛУЖБАТА ВИ КЪМ ВАШИТЕ ПРЕДЦИ … ЩЕ ПОДСИЛВАТ РЕШИМОСТА ВИ ДА ОСТАНЕТЕ НА ЗАВЕТНАТА ПЪТЕКА.

ПРЕЗИДЕНТ РЪСЕЛ М. НЕЛСЪН

От посланието на Първото президентство, с. 4.

Лиахона, април 2018 г.

ПОСЛАНИЯ

4 **Послание на Първото президентство: Да вървим заедно напред**
От президент Ръсел М. Нелсън

АКЦЕНТИ

12 **Последното самотно пътуване на Спасителя**
От Шакел Уордлей
През този Великден мислете как различните аспекти на Единителната жертва на Спасителя ви влияят по време на вашето житейско пътуване.

18 **Нека споделяме своето знание за един Спасител**
От старейшина Гари Е. Стивънсън
С огромния напредък в технологиите разполагаме с повече начини от всякога да споделяме за Исус Христос.

26 ***Светии:* историята на Църквата – глава 3: Златните плочи**
След като ангелът Мороний се явява на Джозеф Смит, Джозеф вижда златните плочи за пръв път.

32 **Разбиране на исляма**
От Даниел Питърсън
Кратка история и основни учения на втората най-разпространена религия в света

РАЗДЕЛИ

8 **От амвона: Кошници и буркани**
От Чейко Н. Оказаки

10 **Евангелска класика: Онази светла неделна сутрин**
От старейшина Джозеф Б. Уъртлин

40 **Гласове на светии от последните дни**

44 **Лица на вярата: Ракотомалала Алфон**

80 **Докато се срещнем отново: Действителността на Възкресението**
От старейшина Д. Тод Кристоферсън

НА КОРИЦАТА
Илюстрация от Джон Макнохтън.

ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

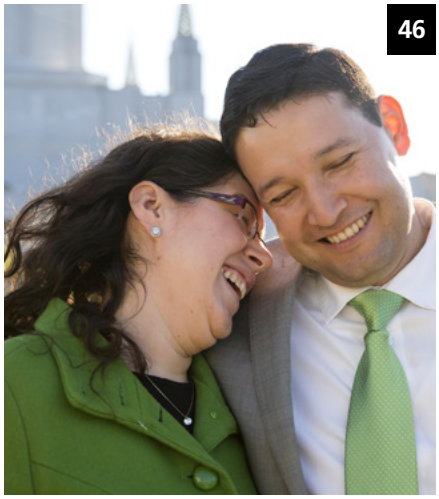

46 **Пътеки към истинско щастие**
От старейшина Юлисис Соарес
Истинско и трайно щастие може да бъде постигнато, само когато живеем според принципите на Евангелието на Исус Христос.

50 **Брак, пари и вяра**
От Съндей Чибуике Обаси
Моята годеница и аз поставихме вярата си на изпитание, понеже нямахме пари, за да подготвим сватбата си.

Вижте дали ще успеете да намерите Лиахоната, скрита в този брой. Жокер: Какви уроци сте научили от вашите баби и дядовци?

МЛАДЕЖИ

52 **Въпроси и отговори**
Какво мога да правя, за да възвърна вярата си? Защо Бог позволява да има войни?

54 **Молитвата – ключът към свидетелството и Възстановяването**
От старейшина Робърт Д. Хейлз
От живота на Джозеф Смит учим за първата стъпка към получаване на свидетелство – молитвата.

58 **Какво, защо и как: Възстановяването, разделено на части**
От Фейт Съдърлин Блакхърст
Как диспенсациите, вероотстъпничеството и Възстановяването са свързани?

62 **Да опознаваме Спасителя**
От Сара Хансън
Можем да чувстваме повече мир и цел, като използваме Писанията, за да учим за Исус Христос

ДЕЦА

66 **Какво означава Възстановяването за мен**
Използвайте тази игра, за да научите за събития от Църковната история, които влияят върху живота ви днес!

68 **Апостолите свидетелстват за Христос**
От старейшина Дейвид А. Беднар

69 **Един невероятен урок**
От старейшина Валери В. Кордон
Когато се уповаваме на Господ и плащаме десятък, Той ще ни благословя с това, от което се нуждаем.

70 **Обущарницата на Абуело**
От Рей Голдрън
Най-добрият момент да се покаеш за лош избор е сега.

72 **Светлината ви да свети: Осмелете се да бъдете добри!**
Клаудия споделя как тя се осмелява да проявява доброта към другите.

74 **Изгубен и намерен**
От Кael С.
Изгубих се в гората, но знаех, че мога да се моля и Бог ще ми помогне.

75 **Нашата страница**

76 **Разкази от Писанията: Йосиф е продаден в Египет**
От Ким Уеб Рийд

79 **Страница за оцветяване: Исус казва: „Следвайте Ме, елате с Мен“**

АПРИЛ 2018 Г., ГОД. 25, БР. 1
ЛИАХОНА 14750 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, Хенри Б. Айринг
Кворумът на дванадесетте апостоли: М. Ръсел Балард, Джефри Р. Холанд, Дитер Ф. Ухтдорф, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Уго Е. Мартинес
Помощник-редактори: Рандъл К. Бенет, Керъл Ф. Макконки
Съветници: Браян К. Аштън, Бони Х. Кордон, Легранд Р. Къртис-мл., Едуард Дубе, Шарън Юбанк, Доналд Л. Халстром, Дъглас Д. Холмс, Ерих У. Копишке
Изпълнителен директор: Ричард И. Хийтън
Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Адам С. Олсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Асистент публикация: Франсиска Олсън
Набор и редакция: Мариса Денис, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдз, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларийн Портър Гонт, Джон Райън Дженсън, Шарлът Ларкабал, Майкъл Р. Морис, Ерик Б. Мърдок, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Минди Селу, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън
Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Андрюз, Фей П. Андрус, Манди Бентли, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Дейвид Грийн, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Емили Чиеко Ремингтън, Марк У. Робисон, Брад Тиъри, К. Никол Уолкънхорст

Координатор интелектуална собственост: Колет Небъкър Аун
Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Айра Глен Ъдеър, Джули Бърдет, Томас Дж. Кронин, Брайън У. Джиджи, Джини Дж. Нилсън, Дерек Ричардсън
Предпечат: Джошуа Денис

Директор печат: Стивън Т. Люис, Амон Харис
Директор разпространение: Трой Р. Бейкър

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас" или „нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и виетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2018 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Информация за авторските права: Освен ако не е обозначено друго, отделни лица могат да копират материали от *Лиахона* за лично ползване с нетърговска цел (включително за църковни призования). Това право може да бъде ограничено по всяко време. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; имейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: April 2018 Vol. 25 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

Четете статии и изпратете своите собствени на **liahona.lds.org**

Изпратете мнение на **liahona@ldschurch.org**

Можете да откриете послания за споделяне (на английски, португалски и испански) на **facebook.com/liahona**

Абонирайте се на **store.lds.org**
Или посетете център за разпространение, попитайте ръководители на своя район или се обадете на 1 800 537 5971 (САЩ и Канада)

ИЗОБРАЖЕНИЯ ОТ GETTY IMAGES

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите показват първата страница на статията.

брак, *50*
вдъхновение, *40, 42*
Великден, *10, 12, 80*
вероотстъпничество, *54, 58*
война, *52*
възкресение, *10, 12, 80*
Възстановяването, *26, 54, 58, 66*
вяра, *46, 50, 52, 68*
десятък, *66, 69*
Джозеф Смит, *26, 54, 58, 66*
доброта, *72*
Единението, *10, 12, 80*
жертва, *4*
завети, *32*
история на Църквата, *26, 54, 66*
Исус Христос, *4,10, 12, 18, 62, 66, 68, 79, 80*
Книгата на Мормон, *26, 54, 66*
кръщение, *75*
молитва, *26, 52, 54, 74*
Небесният Отец, *12, 46, 52, 66, 74, 80*
Писания, *41, 52, 62, 76*
покаяние, *70*
пример, *72, 76*
религия, *32*
Светият Дух, *8, 42, 52, 66, 72*
свидетелство, *12, 62*
смърт, *10, 12, 26, 43, 80*
социални медии, *18*
технологии, *18*
храмове, *40, 75*
църковни ръководители, *4*
честност, *70*
щастие, *46*

От президент Ръсел М. Нелсън

Да вървим заедно напред

Бележка на редактора: След като беше отделен като 17-ия президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни на 14 януари 2018 г., президент Ръсел М. Нелсън сподели следните думи на 16 януари 2018 г. по време на излъчване на живо от храма Солт Лейк. Той помоли думите му да бъдат публикувани в това издание.

Скъпи братя и сестри, смирен съм да бъда с вас тази сутрин. Преди четири дни погребахме един велик човек и Божий пророк – президент Томас С. Монсън. Няма думи, които да опишат значимостта и величието на неговия живот. Завинаги ще пазя скъпо нашето приятелство с благодарност за това, на което ме научи той. Сега трябва да гледаме към бъдещето със съвършена вяра в нашия Господ Исус Христос, Който е начело на тази Църква.

Преди два дни всички живи апостоли се събраха в Горната стая на храма Солт Лейк. Там те взеха единодушно решение – първо, сега да бъде организирано наново Първото президентство и второ, аз да служа като президент на Църквата. Думите не стигат, за да изразя чувството от това братя-носители на ключовете на свещеничеството, възстановени чрез Пророка Джозеф Смит в тази диспенсация, да поставят ръце върху главата ми и да ме ръкоположат и отделят като президент на Църквата. Това беше свещено и смиряващо преживяване.

След това моя беше отговорността да разбера кого Господ е подготвил за мои съветници. Как можех да избера само двама от Дванадесетте апостоли, всеки от които обичам толкова много? Изпитвам дълбока благодарност към Господ, че отговори на моите настойчиви молитви. Много съм благодарен, че президент Далин Харис Оукс и президент Хенри Бениън Айринг желаят да служат заедно с мен, съответно като първи и втори съветник. Президент Дитер Ф. Ухтдорф зае мястото си в Кворума на дванадесетте апостоли. Той вече е получил важни задачи, за които притежава уникални умения.

Благодарен съм на него и на президент Айринг за прекрасната им служба като съветници на президент Монсън. Те са служили изключително умело, отдадено и вдъхновено. Ние сме им дълбоко благодарни. Всеки има желанието да служи там, където е най-нужен.

Месечното послание на Първото президентство ще бъде преустановено

Това ще е последното месечно послание на Първото президентство, което ще бъде публикувано в списание. За в бъдеще Първото президентство ще споделя важни послания, според нуждите, посредством различните църковни канали, в това число църковните списания и LDS.org.

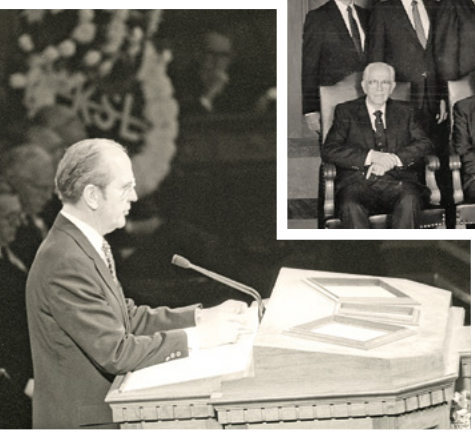

Всеки един ден от службата на който и да е апостол е изпълнен с придобиване на знания и подготовка за по-големи отговорности в бъдеще.

СНИМКА НА ПРЕЗИДЕНТ НЕЛСЪН, КОЙТО ГОВОРИ ОТ ТАБЕРНАКЪЛА В СОЛТ ЛЕЙК, ПРЕДОСТАВЕНА ОТ БИБЛИОТЕКАТА ЗА ЦЪРКОВНА ИСТОРИЯ И АРХИВИ

Като втори по старшинство, президент Оукс става и президент на Кворума на дванадесетте апостоли. Обаче, поради призоваването си в Първото президентство и съгласно реда в Църквата, президент М. Ръсел Балард, следващ по старшинство, ще служи като действащ президент на този кворум. Първото президентство ще работи рамо до рамо с Дванадесетте, за да разпознаваме волята на Господ и да придвижваме свещеното Му дело напред.

Благодарни сме за вашите молитви. Хора по целия свят са се молили за нас. Една сутрин след смъртта на президент Монсън такава една молитва бе казана от четиригодишно момченце на име Бенсън. Цитирам части от писмото на неговата майка, написано до съпругата ми Уенди. Бенсън се помолил: „Небесни Отче, благодаря Ти, че президент Томас С. Монсън може отново да види своята съпруга. Благодаря Ти за нашия нов пророк. Помагай му да бъде смел и да не го е страх, че е нов. Помогни му да порасне здрав и силен. Помагай му да има сила, защото той притежава свещеничеството. И ни помагай винаги да бъдем мили“.

Благодаря на Бог за дечица като това момченце и за родители, дълбоко отдадени на праведност и добро възпитание – за всеки родител, учител и член, който носи своето тежко бреме и въпреки всичко служи с желание. С други думи, съм дълбоко благодарен за всеки един от вас.

Господ е на руля

Като вървим заедно напред, ви каня да размишлявате върху величествения начин, по който Господ управлява Своята Църква. При смъртта на даден президент на

Останете на заветната пътека. Вашата отдаденост да следвате Спасителя, като сключвате завети с Него и след това се стремите да ги спазвате, ще разтваря вратите към всяка подготвена духовна благословия и привилегия.

Църквата не е тайна кой ще е следващият призован да служи на негово място. Не се провеждат избори, няма изборни кампании, а само тихото изпълнение на един божествен план на приемственост, установен от Самия Господ.

Всеки един ден от службата на който и да е апостол е изпълнен с придобиване на знания и подготовка за по-големи отговорности в бъдеще. Нужни са десетилетия за един апостол да премине от стола на най-новия апостол към този на по-старши. През това време той се сдобива с личен опит по отношение на всеки аспект от делото на Църквата. Също така опознава по-цялостно народите по земята, включително тяхната история, култура, езици, докато постоянно пътува по света в изпълнението на задачи. Този процес на приемственост в ръководството на Църквата е уникален. Не ми е известно нищо друго, подобно на него. Това не бива да ни изненадва, защото това е Църквата на Господ. Той не действа така, както действат хората.

Служил съм в Кворума на дванадесетте под ръководството на петима други президенти на Църквата. Наблюдавал съм как всеки президент получава откровения и действа според тях. Господ винаги е наставлявал и вдъхновявал Своите пророци и винаги ще го прави. Господ е на руля. Тези от нас, които сме ръкоположени да свидетелстваме за Неговото свято име по целия свят, ще продължаваме да се стремим да разбираме волята Му и да я следваме.

Останете на заветната пътека

Сега, се обръщам към всеки един член на Църквата и ви казвам: останете на заветната пътека. Вашата

СНИМКА НА ЖЕНА ПРЕД ХРАМА ДЖОРДЪН РИВЪР ЮТА, СНИМКА НА МЛАДОЖЕНЦИ ПРЕД ХРАМА НЮПОРТ БИЙЧ КАЛИФОРНИЯ

отдаденост да следвате Спасителя, като сключвате завети с Него и след това се стремите да ги спазвате, ще разтваря вратите към всяка духовна благословия и привилегия, подготвена за мъже, жени и деца навсякъде.

Като ново президентство, искаме да започнем с поставена крайна цел. Поради тази причина ние ви говорим днес от храма. Целта, към която се стремим всички ние, е да бъдем надарени със сила в Господния дом, да бъдем запечатани като семейство, да бъдем верни на сключените в храма завети, които ни правят достойни за най-великия Божий дар – вечния живот. Обредите на храма и сключените там завети са ключът за укрепване на вашия живот, брак и семейство, както и на способността ви да устоявате на атаките на противника. Вашето поклонение в храма и службата ви към вашите предци ще ви благославят с все повече лични откровения и мир, и ще подсилват решителността ви да останете на заветната пътека.

Сега, ако сте се отклонили от тази пътека, нека ви помоля с цялата надежда на сърцето си: моля върнете се. Каквито и да са притесненията или трудностите ви, за вас има място в тази Църква, в Господната Църква. Вие и вашите все още неродени поколения ще бъдете благословени от решението ви сега да се върнете на заветната пътека. Ние сме скъпоценни чеда на нашия Небесен Отец и Той желае всеки един от нас да се завърне у дома при Него. Това е славната цел на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни – да помогне на всеки един от нас да се завърне у дома.

Изразявам дълбоката си обич към вас – обич, която е израствала десетилетия наред, докато сме се срещали и пели във възхвала, докато сме служили заедно. Нашето божествено поръчение е да отидем до всеки народ, племе, език и люде, като помагаме светът да се подготвя за Второто пришествие на Господ. Ние ще вършим това с вяра в Господ Исус Христос, знаейки че Той е на руля. Това е Неговото дело и Неговата Църква. Ние всички сме Неговите служители.

Заявявам своята преданост към Бог, нашият Вечен Отец, а също и към Неговия Син Исус Христос. Аз Ги познавам, обичам Ги и се посвещавам да служа на Тях, а също и на вас, до сетния си дъх. В името на Исус Христос, амин. ■

КОШНИЦИ И БУРКАНИ

От Чейко Н. Оказаки

Тази нова поредица е посветена на живота на отдадени жени и техните послания, взети от книгата *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017).

Бог ни е дал много дарове, голямо разнообразие и много различия, но същественото нещо е това, което знаем един за друг – че всички сме Негови чеда.

Като членове на Църквата понякога ни е трудно да се учим един от друг, така че да можем да се обичаме един друг и да израстваме заедно.

Ученията на Евангелието са от съществено значение. Те са основни, но опаковката от традиции може да е различна. Нека споделя прост пример, за да покажа разликата между ученията на Църквата и културната опаковка. Ето един буркан с праскови от Юта, приготвен от една домакиня от Юта за семейството ѝ през снежния сезон. Домакините в Хаваи не консервират плодове в буркани. Те събират достатъчно плодове за няколко дни и ги съхраняват за семействата си в кошници като тази. В тази кошница има манго, банани, ананас и папая, … събрани от Полинезийска домакиня, за да нахрани семейството си в район с климат, при който плодове зреят през цялата година.

Кошницата и буркан̀ът са различни опаковки с едно и също съдържание – плодове за семейството. Дали е правилно да се използва буркан, а погрешно – кошница? Не, и двата начина са правилни. Това са съдове, подходящи за съответната култура и нужди на хората. И двата са подходящи за съхраняваното в тях – плодовете.

Сега, какъв е плодът? Павел пише: „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вярност, кротост (и) себеобуздание“ (Галатяните 5:22–23). В сестринството на Обществото за взаимопомощ, в братството на свещеническите кворуми, в благоговейните събрания за вземане от причастието плодът на Духа ни обединява в любов, радост и мир, независимо дали Обществото за взаимопомощ е в Тайпей или Тонга, независимо дали свещеническият кворум е в Монтана или Мексико, независимо дали събранието за причастие е във Фиджи или във Филипините.

… Когато бях призована в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ, президент (Гордън Б.) Хинкли ме посъветва: „Ти ще допринесеш с нещо специфично в това президентство. Ще бъдеш

ОТНОСНО СЕСТРА ОКАЗАКИ

Чиеко Нишимура Оказаки (1926 – 2011) израства в Хаваи, САЩ в будистко семейство от японски произход. Тя се присъединява към Църквата, когато е на 15 г.

Дотогава сестра Оказаки е стигнала до знанието за сложността на нейното етническо и културно положение. Притеснени как ще ги възприемат другите след като японската армия бомбардира Пърл Харбър, Хаваи, сестра Оказаки и майка ѝ събират и изгарят всички японски предмети, които имат. Но тогава тя поглежда в огледалото и си казва: „Никога не съм стъпвала в Япония. Аз не съм японка по сърце. Но не мога да избягам от себе си. Очите ми, кожата ми и косата ми са японски“[1].

Сестра Оказаки се сблъсква с расизма през целия си живот. Тя започва работа като учителка скоро след Втората световна война, когато антияпонската нагласа е все още силна в Съединените щати. Три майки отказват да пуснат децата си в нейния клас. Но сестра Оказаки скоро ги спечелва на своя страна[2].

Тя е първата жена, която служи в бордовете и на трите женски помощни организации: първо на Младите жени, след това на Неделното училище за деца и на Обществото за взаимопомощ[3].

Това послание е откъс от нейната реч по време на общата конференция през април 1996 г. относно единството и разнообразието (пунктуация и главни букви стандартизирани).

признавана като представител на хората извън границите на САЩ и Канада. … Те ще виждат в теб символ на тяхното единство с Църквата“. Даде ми благословия езикът ми да бъде развързан, докато говоря на хората[4].

… (Когато съм говорила в други страни,) можех да чувствам как Духът отнася словата ми в сърцата на хората и как „плодът на Духа“ връща към мен тяхната любов, радост и вяра. Чувствах как Духът ни прави едно цяло.

Братя и сестри, независимо дали вашите плодове са праскови или папая, независимо дали ги носите в буркани или в кошници, ние ви благодарим, че ни ги предлагате с любов. Отче в Небесата, нека бъдем едно и нека бъдем Твои[5], за това се моля в името на нашия Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Chieko N. Okazaki, *Lighten Up!* (1993), 7.
2. Вж. Okazaki, *Lighten Up!,* 48–50; Gregory A. Prince, “ ‘There Is Always a Struggle’: An Interview with Chieko N. Okazaki,” *Dialogue: A Journal of Mormon Thought* 45, no. 1 (Spring 2012): 114–115.
3. “Obituary: Okazaki, Chieko,” *Deseret News,* Aug. 7, 2011.
4. Вж. Prince, “There Is Always a Struggle“, 121. Гордън Б. Хинкли е първи съветник в Първото президентство, когато сестра Оказаки е призована през 1990 г.
5. Вж. Учение и завети 38:27.

СНИМКАТА НА СЕСТРА ОКАЗАКИ Е ПРЕДОСТАВЕНА ОТ БИБЛИОТЕКАТА ПО ЦЪРКОВНА ИСТОРИЯ, ДРУГИТЕ ИЗОБРАЖЕНИЯ СА ОТ GETTY IMAGES

ОНАЗИ СВЕТЛА НЕДЕЛНА СУТРИН

От старейшина Джозеф Б. Уъртлин (1917 – 2008)
От Кворума на дванадесетте апостоли

В този ден възкресеният Господ скъсал връзките на смъртта. Той се вдигнал от гроба и се явил, славно триумфиращ като Спасителят на цялото човечество.

Знаем какво представлява възкресението – обединяването на духа и тялото в съвършената им форма. …

Можете ли да си представите това? Живот в разцвета на силите ни? Никога болни, без никакво страдание, необременени от неразположенията, които толкова често ни сполитат в този живот?

Възкресението е в същността на вярата ни на християни. …

… Когато Спасителят се вдигнал от гроба, … Той направил нещо, което никой друг не можел да направи. Той скъсал връзките на смъртта, не само за Себе Си, но и за всички, които някога са живели – праведните и неправедните. …

… Той направил този дар възможен за всички. И с този възвишен акт Той смекчил опустошителната, съсипващата и разяждаща душата мъка на онези, които са изгубили скъпи и обични хора.

Мисля си колко черен е бил онзи петък, в който Христос бил издигнат на кръста. …

… Земята се разтресла и всичко потъмняло. …

Злите мъже, които искали да отнемат живота Му, се радвали…

В онзи ден завесата на храма се раздрала на две.

Мария Магдалена и Мария, майката на Исус, били обзети от мъка… Изключителният мъж, който те обичали и почитали, безжизнено висял на кръста. …

… Апостолите били съсипани. Исус, техният Спасител – човекът, който ходел по вода и възкресявал мъртвите – Сам бил оставен на милостта на зли човеци. …

Това бил един петък, изпълнен с опустошителна, съсипваща мъка…

Мисля, че от всички дни от началото на човешката история, онзи петък бил най-черният.

(Но) отчаянието не траяло за дълго, защото в неделя възкресеният Господ скъсал връзките на смъртта. Той се вдигнал от гроба и се явил, славно триумфиращ като Спасителят на цялото човечество.

И за един миг очите, които били изпълнени с непресъхващи сълзи, станали сухи. Устните, които шепнели молитви на страдание и мъка, сега изпълвали въздуха с удивителна възхвала, защото Исус Христос, Синът на Живия Бог, стоял пред тях като… доказателството, че смъртта е само началото на едно ново и чудно съществуване.

Всеки от нас ще има своите собствени петъци – онези дни, в които цялата вселена изглежда разбита и парчета от нашия свят лежат разпилени около нас…

Но ви свидетелствам в името на Онзи, Който победил смъртта

РАВУНИ, ОТ МАЙКЪЛ МАЛМ

– неделята ще дойде. В тъмнината на нашата мъка, неделята ще дойде.

… Независимо от (нашата) мъка, неделята ще дойде. В този живот или в следващия, неделята ще дойде.

Свидетелствам ви, че възкресението не е мит. Имаме личните свидетелства на онези, които Го видели. Хиляди хора в Стария и в Новия Свят видели възкресения Спасител. Те докоснали раните на Неговите ръце, крака и ребра. …

След възкресението учениците получили нова сила. Те пътували по целия свят, възвестявали (смело) Иуса Христа, възкресения Сина на Живия Бог.

Много от тях … умрели като мъченици и свидетелството за възкресения Христос било на устните им, докато умирали.

Възкресението преобразило живота на онези, които били негови свидетели. Не би ли преобразило то и нашия?

Всички ние ще се вдигнем от гробовете си. …

Благодарение на живота и вечната жертва на Спасителя на света ние ще бъдем отново събрани с онези, които са ни били скъпи.

… В онзи ден ще се зарадваме, че Месията победил всичко, така че всички ние да можем да живеем вечно…

Поради свещените обреди, които получаваме в светите храмове, нашето заминаване от този кратък земен живот не може задълго да прекъсне взаимоотношенията, които са били обвързани с вечни връзки.

Тържествено заявявам, че смъртта не е краят на съществуването. …

Нека разберем и живеем благодарни за безценните дарове, които идват при нас като синове и дъщери на любящ Небесен Отец, и за обещанието за онзи светъл ден, когато всички ние ще се вдигнем триумфално от гробовете си.

… Независимо от това колко черен е нашия петък, неделята ще дойде. ■

Из обръщение по време на общата конференция през октомври 2006 г.

Последното самотно пътуване на Спасителя

От Шакел Уордлей
Списания на Църквата

През земния си живот Спасителят е преживял много пътувания – от Витлеем до Египет като бебе, 40-те дни в пустинята, многото Му пътувания до градове, села и домове, за да преподава, изцелява и благославя по време на служението Му и много други. Но има едно пътуване, което Спасителят е трябвало да предприеме сам, пътуване, на което само Той можел да издържи.

О, МОЙ ОТЧЕ, ОТ САЙМЪН ДЮИ

„На Възкресение Христово отбелязваме най-очакваното и величествено събитие в историята на света.

Това е денят, който промени всичко.

На този ден се промени моят живот.

Промени се вашият живот.

Съдбата на всички Божии чеда се промени“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, „Дарът на благодатта“, *Лиахона,* май 2015 г., с. 107.

ЕТО ЧОВЕКА, ОТ ЛУИС РОЙЕР, РАЙКСМУЗЕУМ

Несравнимо страдание

„Никой простосмъртен ум не може да вникне в пълното значение на онова, което Христос извършил за нас в Гетсиманската градина.

Знаем, че големи капки кръв излизали от всяка Негова пора, докато Той пиел утайките на горчивата чаша, която Неговият Отец Му дал.

Знаем, че Той страдал и тялом, и духом повече, отколкото е възможно човек да изстрада без да умре.

Знаем, че по някакъв неразбираем за нас начин Неговото страдание задоволило изискванията на правосъдието, откупило каещите се души от болките и наказанията на греха и осигурило милостта за онези, които вярват в Неговото свято име.

Знаем, че Той лежал по лице на земята, докато болката и агонията на безпределното бреме Го карали да трепери и да желае да можеше да не пие от горчивата чаша“.

Старейшина Брус Р. Маконки (1915–1985) от Кворума на дванадесетте апостоли, „The Purifying Power of Gethsemane“, *Ensign,* May 1985, 9.

Приложение в личния живот: Макар не винаги да го осъзнаваме, Спасителят е изстрадал всички видове болка по време на Единението. Той разбира всяка физическа болка – от счупена кост до тежко хронично заболяване. Той е почувствал тъмнината и отчаянието на психичните заболявания като безпокойство, депресия, пристрастяване, самота и печал. И Той е изпитал всички духовни рани, понеже е взел върху Си всички грехове на човечеството.

Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „В момент на слабост ние може да възкликнем: „Никой не знае това. Никой друг не разбира“. Но Божият Син съвършено знае и разбира, защото е изстрадал и понесъл нашите лични товари“ („Да носим товарите си с лекота“, *Лиахона,* май 2014 г., с. 90).

Единствено Той е бил способен

„Онова, което Той е направил, би могло да бъде направено само от Божество. Като Единородният на Отца в плътта, Исус наследил божествени качества. Той бил единственият някога родил се в смъртността човек, който можел да изпълни този най-значим и божествен акт. Като единственият безгрешен човек, който някога е живял на земята, Той не бил подвластен на духовната смърт. Поради Своята божественост, Той също така притежавал власт над физическата смърт. Така Той извършил за нас онова, което ние сами не бихме могли да извършим за себе си. Той разчупил студената хватка на смъртта. Той също така направил възможно за нас да имаме върховната и ведра утеха на дара на Светия Дух“.

Президент Джеймс Е. Фауст (1920 – 2007), втори съветник в Първото президентство, „Единението: Нашата най-велика надежда“, *Лиахона,* януари 2002 г., с. 20–21.

Приложение в личния живот: Чрез Своето Единение Спасителят развързва връзките на смъртта и изкупва всички нас от греховете ни, така че всеки човек да може да има вечен живот. Той бил единственият, способен да изпълни такава ужасяваща и невъзможна задача. Когато имаме сериозни трудности, можем да намираме утеха в знанието, че Спасителят наистина може да прави невъзможното възможно.

Той не се отказва

„Накрая, на един хълм, наречен Голгота, пред погледа на безпомощните Му ученици, Неговото ранено тяло било приковано на кръста. Той бил безмилостно подиграван, руган и осмиван. …

Изминали пълни с агония часове, през които Неговият живот изтичал. От пресъхналите Му устни излезли думите: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си. И това като рече, издъхна“. …

Дори в последния момент Спасителят можел да се откаже. Но не го направил. Той слязъл по-ниско от всички неща, за да може да спаси всички неща. Забързано, но внимателно, Неговото безжизнено тяло било положено в гробница, приготвена за друг“.

Президент Томас С. Монсън (1927 – 2018), „Той възкръсна!“, *Лиахона,* май 2010 г., с. 89.

Приложение в личния живот: Той изстрадал мъчителна болка, самота и отчаяние, но въпреки това Спасителят устоял и завършил пътуването Си в смъртността с чест – дори молейки Отца да прости на онези, които Го разпънали на кръста. Поради Неговия съвършен пример, ние можем да заставаме смело пред собствените си изпитания и трудности и с Негова помощ да устоим до края.

ПЪТЯТ КЪМ ГОЛГОТА, ОТ БЕРНАРДО КАВАЛИНО, МУЗЕЙ ПО ИЗКУСТВО КРАЙСПЕР

ПОГРЕБЕНИЕТО, ОТ КАРЛ ХАЙНРИХ БЛОХ

Многото свидетели за Неговото Възкресение

„Аз вярвам на многото очевидци на Възкресението на Спасителя, за чиито преживявания и свидетелства четем в Новия завет — Петър и неговите другари от дванадесетте, милата и чиста Мария от Магдала, както и други. Аз вярвам в свидетелствата, намиращи се в Книгата на Мормон — на апостол Нефи и безименната тълпа в земята Изобилие, както и на други. Също така вярвам в свидетелството на Джозеф Смит и Сидни Ригдън, които след много други свидетелства заявили най-убедителното свидетелство на тази последна диспенсация: „Той живее! Защото ние Го видяхме“. Под погледа на Неговото всевиждащо око аз съм свидетел, че Исус от Назарет е възкресеният Изкупител и свидетелствам за всичко, което произтича от *действителността* на Неговото Възкресение. Моля се… да получите убеждението и утехата на същото това свидетелство“.

Старейшина Д. Тод Кристофърсън от Кворума на дванадесетте апостоли, „Възкресението на Исус Христос“, *Лиахона,* май 2014 г., с. 114.

Приложение в личния живот: Макар да не сме били сред онези, които видели възкресеното и съвършено тяло на Изкупителя, ние все още можем да бъдем Негови свидетели днес. Той винаги може да бъде в центъра на живота ни, без значение от времето или мястото, на което може да се намираме. Всеки път, когато предлагаме сърцата и ръцете си, за да служим на други хора, когато проявяваме благост, доброта и уважение към всички, когато се застъпваме за истината и споделяме свидетелствата си за Евангелието, ние сме истински свидетели на Исус Христос.

Ние не трябва да вървим сами

„Една от големите утехи на Великден е фактът, че понеже Исус извървял това продължително и самотно пътуване в такава самота, *ние* не трябва да правим това. Неговото самотно пътуване ни е предоставило солидна компания за нашия малък негов вариант – милостивата грижа на нашия Отец в Небесата, постоянното спътничество на Неговия Възлюбен Син, ненадминатия дар на Светия Дух, небесните ангели, роднини от двете страни на завесата, пророци и апостоли, учители, ръководители и приятели. Всички те и не само те, са ни били дадени за спътници в нашето земно пътуване поради Единението на Исус Христос и възстановяването на Неговото Евангелие. От Голгота гръмко звучи истината, че ние никога няма да бъдем оставени сами или без подкрепа, дори ако понякога се чувстваме така. …

… Нека застанем редом с Исус Христос „по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намира(ме), даже и до смърт“, защото действително точно така Той *е бил* редом с нас, до смърт, когато Той трябвало да остане съвсем сам“.

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли, „Никой не бил с Него“, *Лиахона,* май 2009 г., с. 88.

Приложение в личния живот: През този Великден си спомняйте за последното самотно пътуване на Спасителя. Той жертвал всичко, което има, така че вие и всеки човек на земята да може да стане чист и да може да има вечен живот. Учете се от Неговия съвършен пример Дръжте Го в мислите и сърцето си. И винаги помнете, че никога не сте сами. Тъй като извърви до край последното Си пътуване в пълна и абсолютна самота, Той няма да ви изостави. Любовта Му към вас е безкрайна и неизменна и Той е готов да ви дава мир, утеха и надежда, докато продължавате собственото си пътуване. Вие сте получили Неговият вечен дар, Единението. ■

Вижте как Пасхата ни помага да разберем Великден на **lds.org/go/41817.**

ЖЕНО, ЗАЩО ПЛАЧЕШ? ОТ МАРК Р. ПЮ

ФРАГМЕНТ ОТ ВЪРВИ С МЕН, ОТ ГРЕГ ОЛСЕН, КОПИРАНЕТО НЕ Е РАЗРЕШЕНО.

НЕКА **споделяме** СВОЕТО ЗНАНИЕ ЗА ЕДИН СПАСИТЕЛ

От старейшина Гари Е. Стивънсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Нашето послание е за мир и вие сте посланиците, които го проповядват. Това може да стане чрез новите и вълнуващи технологични средства.

Ние сме Църквата на Исус Христос, установена в последните дни. По същия начин, по който Господ напътства Своите ученици в древността, така и на нас в последните дни е заръчано: „идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание“ (Марк 16:15).

Древният пророк Нефи кратко и ясно обобщава тази мисия и послание, както и неговата цел: „Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си“ (2 Нефи 25:26).

В книгата на Мосия четем как пророкът цар Вениамин от Книгата на Мормон събира народа си от цялата земя около храма, заръчва да издигнат кула и ги учи. По време на речта си той също пророкува за нашите дни: „И нещо повече, аз ви казвам, че ще дойде времето, когато знанието за Спасителя ще се разпростре над всеки народ, племе, език и люде“ (Мосия 3:20).

СНИМКА ОТ GETTY IMAGES; ОБРАЗЪТ НА ХРИСТОС ОТ ХАЙНРИХ ХОФМАН

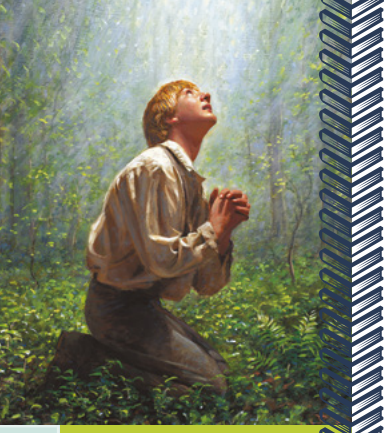

1830

Отпечатани са ***5 000*** *екземпляра на Книгата на Мормон*

1850

1870

1890

Музика и слово: *започва през* **1929 г.,** *сега наближава* ***5 000****-то излъчване.*

1950

1974

2010

Днес: Отпечатани са над ***175 милиона*** *екземпляра на Книгата на Мормон*

2030

„Знанието за един Спасител“

Един от най-скъпоценните дарове, който трябва да ценим в семействата си и да даваме на другите хора е „знанието за един Спасител“ или за Исус Христос.

Началото на диспенсацията на пълнотата на времената доведе до просветление за цялото човечество и водопад от технологични нововъведения. Това води със себе си индустриалната епоха и новите средства за общуване, позволявайки да се изпълнява пророчеството на цар Вениамин.

Като член на Кворума на дванадесетте апостоли, призован за специален свидетел „за името Христово по целия свят“ (У. и З. 107:23) със специфични задачи както във Връзки с обществеността, така и в Комитета по комуникационни услуги, мога да се съсредоточавам върху изпълнението на това пророчество – „знанието за един Спасител“ да се разпространява по целия свят, като се използват най-новите технологии, намиращи се на наше разположение.

„Над всеки народ, племе, език и люде“

Исторически, напредъкът на печата, откриването на радиото и телевизията позволиха посланието на Възстановяването да достига навсякъде по света. Намираме много примери за това, някои от които помним самите ние.

„Сателитите са само началото на това, което предстои в бъдещето на световното излъчване. … Вярвам, че Господ е нетърпелив да даде в ръцете ни изобретения, които ние, обикновените хора, едва можем да си представим“.
– президент Спенсър У. Кимбъл

В рамките на период от 10 години след Първото видение и месец преди организиране на Църквата са публикувани 5 000 екземпляра от Книгата на Мормон. Оттогава са отпечатани над 175 милиона екземпляра.

Всяка неделя сутрин можете да слушате или гледате предаването *Музика и слово,* което наближава своето 5 000-но издание. Първото излъчване на живо по радиото е през 1929 г. Първото излъчване на общата конференция по телевизията е през 1949 г.

Интересно е, че през 1966 г. президент Дейвид О. Маккей (1873 – 1970) започва да говори за неща, които предстоят: „Открития, притежаващи скрит потенциал за голяма сила както за благославяне, така и за унищожение на човешкия род, правят отговорността на човека да ги контролира една от най-големите отговорности, поверени в човешките ръце. … Този век е преизпълнен както с безкрайни опасности, така и с неизброими възможности“[1].

През 1974 г. президент Спенсър У. Кимбъл (1895 – 1985) описва представата си за предстоящите дни: „Господ ни е благословил с много… спътници. Те са разположени високо в небесата и излъчват сигнали до почти всяко кътче на земната повърхност. … Със сигурност тези спътници са само началото на това, което предстои в бъдещето на световното излъчване. … Вярвам, че Господ е нетърпелив да даде в ръцете ни изобретения, които ние, обикновените хора, едва можем да си представим“[2].

С технологичните нововъденения в комуникациите и медиите, навлизащи бързо след развитието на Интернет, изглежда ставаме свидетели в нашия живот на буквалното изпълнение на пророчествата на цар Вениамин, президент Маккей и президент Кимбъл.

Също има ясно изразена тенденция тези технологии да се възприемат при

изграждането на Господното царство на земята. Бих искал да споделя такива примери с вас.

LDS.org и Mormon.org

През 1996 г. Църквата официално започна да използва Интернет като средство за съобщения и комуникации. Оттогава са създадени приблизително 260 интернет страници, поддържани от Църквата, включително страници на местен език в почти всяка страна, където живеят членове на Църквата.

Ще споделя два познати примера за такива страници. Първата е LDS.org, създадена през 1996 г., сега с над 24 милиона нови посетители годишно и средно над 1 милион посетители седмично. Много членове намират там програми за преподаване и речи от минали общи конференции. Втората е Mormon.org – интернет страница, предназначена да представя Евангелието на наши съседи и приятели, които не са членове на Църквата. Тази страница има над 16 милиона различни посетители годишно.

Приложения за мобилни устройства

Разбира се, технологиите се развиват с главоломна скорост, което изисква значителни усилия и средства, за да не изоставаме. С изобретяването на смартфоните дойде силата да се използва и достига до големи количества данни от устройства, държани в ръка. Много от тези данни са организирани под формата на мобилни приложения. Първото, предлагано от Църквата приложение, е пуснато през 2007 г.

Има много примери за благотворната полза от мобилните приложения при разпространяване на нашето „знание за един Спасител“. Няма да описвам съдържанието на многото приложения, които са на разположение в ръцете ви, но ето някои примери, които вероятно са ви познати:

- Евангелска библиотека
- Mormon Channel
- LDS Инструменти
- LDS музика
- Family Tree

Те се използват милиони пъти седмично от милиони потребители.

Социални медии

По определение социалните медии са контролирани от компютър технологии, позволяващи на хора и организации да разглеждат, създават и споделят информация, идеи и други форми на изразяване чрез виртуални комуникации и мрежи.

От 2010 г. Църквата започва сериозно да прилага използването на социалните медии за осъществяване на разпространението на „знанието за един Спасител“. Това е бързоразвиваща се и динамична дигитална форма на комуникация. Тя е почти несравнима по скорост на изменение.

Една забележима характеристика на социалните медии е, че веднага щом човек се почувства запознат с някоя платформа или му е удобно да я използва, се появява друга – по-нова, по-голяма или считана за по-модерна или по-добра.

Накратко ще опиша 5 платформи на социалните медии, които Църквата използва като средства за комуникация:

1. Facebook има над 2 милиарда потребители по света. Тук посетителите изграждат собствена мрежа от онлайн приятели.

2. Instagram е социална страница, която се съсредоточава върху снимки и видео материали.

С изобретяването на смартфоните дойде силата да се използва и достига до големи количества данни от устройства, държани в ръка.

ИЛЮСТРАЦИЯ: GETTY IMAGES

През август 2016 г. президент Дитер Ф. Ухтдорф качи в Instagram видео, в което преподава Евангелски принципи на внука си Ерик и можете ли да познаете – в пилотската кабина на самолет!

3. Pinterest е подобна на виртуално табло за обяви. Там визуални изображения, наречени „пинове“, се закачат на таблото. Те могат да бъдат вдъхновяващи изрази или фото изображения, отразяващи нашите стремежи.

4. Twitter е социална мрежа, позволяваща на потребителите да изпращат и четат „туитове“ – къси съобщения до 280 символа.

5. Snapchat показва снимки или къси видеа, които изчезват веднага или до 24 часа.

Като институция, ние използваме тези страници за социални мрежи по въздействащ начин.

FACEBOOK

Може да си спомняте деликатното послание относно депресията, което произнесе старейшина Джефри Р. Холанд по време на една конференция преди няколко години[3]. От неговата реч бе направен видео материал, който беше гледан над 2 милиона пъти само във Facebook, като имаше хиляди харесвания, споделяния и положителни коментари[4].

INSTAGRAM

През август 2016 г. президент Дитер Ф. Ухтдорф качи в Instagram видео, в което той преподава принципи от Евангелието на внука си Ерик и можете ли да познаете – в пилотската кабина на самолет[5]! Този материал от президент Ухтдорф в Instagram бе харесан от хиляди хора и имаше многобройни положителни коментари.

През ноември 2017 г. Църквата също така публикува на своя Instagram профил видео с отговор на старейшини Далин Х. Оукс и М. Ръсел Балард на въпроса на млада жена за отслужването на мисии от страна на сестри. Това видео беше гледано над 112 хиляди пъти.

PINTEREST

В Pinterest може да се открият стотици „пинове“ от LDS.org и дори повече от отделни членове, вдъхновяващи другите.

Например, много хора споделят слова на пророците – минали и сегашни. Един „пин“ от учениятa на президент Томас С. Монсън гласи „Толкова много неща в живота зависят от нашето отношение“[6].

TWITTER

Един туит, който старейшина Дейвид А. Беднар сподели във великденското утро миналата година, е гледан 210 000 пъти. Старейшина Беднар показа, че едно късо просто послание като „Няма Го тук; защото възкръсна“ (Матей 28:6) може да окаже дълбоко и трайно въздействие.

SNAPCHAT

Накрая, снимки и думи, споделящи едно от посланията на Първото президентство от президент Монсън, наскоро се появиха в Snapchat.

Свързани рискове

Сега, след като възприехме всичките достойнства на тези нови технологии и показахме тяхното подходящо използване, мисля, че е полезно също да обсъдим някои от свързаните с тях рискове.

Трябва да имаме предвид времето, което може да прекарваме в социалните медии или в използването на мобилни приложения. Използването на социалните медии носи риск от намаляване на

физическото общуване, което може да пречи за развиването на социални умения при много от нашите младежи.

Не могат да бъдат подценявани опасностите от неподходящо съдържание. В обществото съществува все по-широко разпространена епидемия от пристрастяване към порнография, която влияе отрицателно и поразява дори членове на Църквата и семейства.

Накрая, ще предложа още два свързани риска, които засягат почти всички, включително млади жени и родените в края на 20-ти век майки и съпруги. Наричам тези два риска „идеализирана реалност“ и „омаломощаващи сравнения“. Мисля, че най-добрият начин да ги опиша, е като предложа няколко примера.

Обобщено, снимките, качвани в социалните мрежи, имат тенденцията да показват живота в украсена форма и често дори по един нереалистичен начин. Те често представят красиви изображения на вътрешността на домове, чудесни ваканционни места и сложно приготвени храни. Опасността, разбира се, от това е, че много хора се обезсърчават, понеже изглежда не успяват да постигнат такава идеализирана виртуална реалност.

Вдъхновена от снимката на една торта от палачинки за рожден ден, племенницата ми наскоро качи снимка на своя опит да я направи. Вместо да позволи това да създава излишно напрежение, тя реши да вдъхновява други хора, като качи своя „Неуспех“ в Pinterest (вж. снимката с палачинките).

Надявам се, че ще можем да се учим да имаме повече чувство за хумор и да не се обезсърчаваме толкова, когато се натъкваме на снимки, изобразяващи идеализираната реалност и много често водещи до изсмукващи силите ни сравнения.

Очевидно това не е признак само на нашето време, но съдейки по думите на Павел, е съществувало и в минали времена: „Но те, като мерят себе си… и като сравняват себе си със себе си, не постъпват разумно“ (2 Коринтяните 10:12).

Старейшина Дж. Девн Корниш от Седемдесетте наскоро също даде навременен съвет: „Измъчваме се безсмислено, като се състезаваме и се сравняваме. Ние грешно определяме собствената си стойност според *нещата,* които имаме или нямаме, и според *мненията на околните.* Ако трябва да сравняваме, нека сравняваме къде сме били в миналото и къде сме днес – и дори какви искаме да бъдем в бъдеще[7].

Нека споделя една от нашите семейни тайни, скрита в тази семейна снимка (вж. следващата страница), направена преди няколко години преди появяването на социалните медии. Ако беше направена днес, вероятно би била публикувана като образ на семейство с четири прелестни, послушни момчета, в съчетани по цвят дрехи, радващи се на възможността да се снимат със семейството си. Искате ли да знаете истинската история?

Все още си спомням обаждането на съпругата ми. „Гари, къде си? Ние сме във външното студио на фотографа. Всички сме готови за

Много хора се обезсърчават, понеже изглежда не успяват да постигнат идеализираната виртуална реалност.

Идеализирана реалност

Омаломощаващи сравнения

снимките. Не беше лесно да облека, наглася и приготвя момчетата. Близо ли си вече?“

Е, аз бях забравил и дори не бях тръгнал от офиса! Закъснях с половин час, нещата не бяха се развили добре, докато ме е нямало и бяха на ръба на хаоса.

Какво беше станало? Най-големият ми син тичал из двора, намерил ябълково дърво, взел няколко ябълки и започнал с тях да замеря другите момчета. Ударил с ябълка третия ни син в гърба, което го съборило и той започнал да плаче.

Междувременно, докато това се случвало, вторият ми син седнал и панталоните му се вдигнали малко нагоре. Другите деца видели, че чорапите му са бели и спортни, а не чорапите за църква, които майка му била извадила. Тя го попитала: „Защо не обу чорапите за църква?“

Той отговорил: „Ами не ги харесвам. Те ми бодат“.

А докато тя разговаряла с него, двегодишният ни син, тичайки из двора се спънал в нещо, паднал и си разкървавил носа. Кръвта покапала върху бялото му поло и го изцапала. И тогава се появих аз. Единственият начин да се спаси снимката бе да се обърне полото му наобратно, за да се скрие петното от камерата.

Като се оказва, докато най-големият ни син тичал наоколо и замерял с ябълки, паднал и получил голямо петно от тревата върху коляното си. Затова на снимката ръката му е поставена върху коляното, прикривайки петното от тревата.

Що се отнася до третия ни син, изчакахме 20 минути, така че очите му да не са червени от плач.

И разбира се петната от кръв са вече на гърба на блузата на най-малкия ни син.

Вторият ни син е поставил ръцете си върху подаващите се части на белите му спортни чорапи, така че всички неща да си съответстват.

А що е отнася до мен, Гари е набеденият за виновен, защото късното ми пристигане било причина за всичко това.

И така, когато гледате тази красива снимка на семейството ни и се оплаквате: „Защо ние не можем да вършим нещата заедно и да бъдем съвършено семейство като тях?“, вече знаете истината!

Социалните медии и мисионерската работа

Както виждате, необходимо е да помним опасностите и рисковете, включително идеализираната реалност и омаломощаващите сравнения. Обикновено светът не е толкова бляскав, колкото се представя в социалните медии. Въпреки това, много добри неща са дошли и ще идват чрез тези комуникационни платформи.

През 2017 г. от Мисионерския отдел наскоро предоставиха нови напътствия относно практическите начини, по които социалните медии могат да бъдат използвани при мисионерската работа. Многото цифрови източници на наше разположение могат да се използват по въздействащи, лесни, прости и изключително ефективни начини.

Съществуват толкова много приложения за използване на технологиите по подходящи и вдъхновени начини. Трябва да правим всичко възможно, за да учим подрастващото

поколение на праведно използване на технологиите, да предупреждаваме и предотвратяваме неправилното използване и свързаните с това опасности. Това трябва да ни помага да сме уверени, че ползите от технологиите ще са повече от свързаните с тях рискове.

„Колко прекрасни са пратениците“

Докато размишлявах дълбоко и се молих относно това послание, една сутрин се събудих рано с песен и нейните прости думи, звучащи в ума ми: „Колко прекрасни са пратениците, които проповядват Евангелието на мир“[8].

Нашето послание е за мир и вие сте прекрасните посланици, които го проповядват. Можете да правите това чрез новите и вълнуващи технологични средства. Ние живеем в един уникален свят в пълнотата на времената, имаме способността да проповядваме Евангелието на мир буквално чрез пръстите на ръцете си.

Имаме пророческите думи на древни пророци, които съвършено описват нашето време и дават напътствия за нашите дни: „И нещо повече, аз ви казвам, че ще дойде времето, когато знанието за Спасителя ще се разпростре над всеки народ, племе, език и люде“ (Мосия 3:20).

Също така имаме думи, които идват при нас чрез откровения от последните дни, говорещи и даващи напътствия за нашето време и обстоятелства. Цитирам старейшина Беднар: „Вярвам, че е дошъл моментът, в който ние като ученици на Христос трябва да използваме тези вдъхновени средства и по-ефективно да свидетелстваме за Бог, Вечния Отец, за Неговия план на щастие за Неговите чеда и за Неговия Син, Исус Христос като Спасител на света; да провъзгласяваме реалността на Възстановяването на Евангелието в последните дни и да изпълним Господното дело“[9].

Каня всички вас да обмислите своята роля като прекрасни пратеници при проповядване Евангелието на мир. Нека всеки от нас да даде своя дял при споделянето на нашето „знание за един Спасител“ с всеки народ, племе, език и люде. Най-добрият начин да вършим това е стъпка по стъпка и по свой собствен начин, който е най-подходящ за нас и семействата ни. Нека всеки от вас има смелост да участва с блог, „пин“, харесване, споделяне, качване, приятелство, туит, снап и суайп по начин, който да прославя, почита и уважава волята на нашия любящ Небесен Отец и да носи знание за Спасителя до своето семейство, обичани близки и приятели, включително приятелите ви в социалните медии. ■

От обръщение по време на конференция за жени в Университета Бригъм Йънг, „The Knowledge of a Savior“, състояло се на 5 май 2017 г.

БЕЛЕЖКИ

1. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1966, 4.
2. Spencer W. Kimball, “When the World Will Be Converted,” *Ensign,* Oct. 1974, 11, 10.
3. Вж. Джефри Р. Холанд, „Като счупен съд“, *Лиахона,* ноем. 2013 г., с. 40–42.
4. Вж. Jeffrey R. Holland, “Mormon Message: Like a Broken Vessel,” June 20, 2016, mormonnewsroom.org.
5. Вж. “President Uchtdorf Relates Flying to Gospel in Post and Video with Grandson,” Sept. 30, 2016, LDS.org.
6. Thomas S. Monson, “Living the Abundant Life,” *Liahona,* Jan. 2012, 4.
7. Дж. Девн Корниш, „Достатъчно добър ли съм? Ще успея ли?“*Лиахона,* ноем. 2016 г., с. 33.
8. “How Lovely Are the Messengers,” hymnary.org.
9. David A. Bednar, “Flood the Earth through Social Media,” *Liahona,* Aug. 2015, 50; see also David A. Bednar, “Sweep the Earth as with a Flood” (video), LDS.org.

Нека всеки от нас да даде своя дял при споделянето на нашето „знание за един Спасител“ с всеки народ, племе, език и люде.

Ние живеем в един уникален свят в пълнотата на времената, имаме способността да проповядваме Евангелието на мир буквално чрез пръстите на ръцете си.

ИЛЮСТРАЦИЯ: GETTY IMAGES

ГЛАВА 3

Плочите от злато

Това е глава 3 от новата книга за историята на Църквата в четири тома, наречена Светии: историята на Църквата на Исус Христос в последните дни. *Книгата ще бъде налична на 14 езика в хартиен формат, в раздела Църковна история на приложението Евангелска библиотека и онлайн на saints.lds.org. Следващите няколко глави ще бъдат отпечатани в идващите броеве до публикуването на том 1 по-късно тази година. Тези глави ще бъдат налични на 47 езика в приложението Евангелска библиотека и на saints.lds.org. Глава 2 описва Първото видение на Джозеф – той вижда Отец и Сина през пролетта на 1820 г.*

Изминават три години и три жътви. Джозеф прекарва повечето си време, като разчиства земята от дървета и камъни, окопава я и я подготвя за сеитба, а също и като работи за други хора, за да изкарва пари за годишната вноска за семейната собственост. От работа той няма време да посещава редовно училище, а прекарва повечето си свободно време със семейството си или с други работници.

Джозеф и приятелите му са млади и безгрижни. Понякога те допускат глупави грешки и Джозеф стига до извода, че това, че е получил опрощение веднъж, не означава, че няма да се налага да се покайва отново. Славното му видение нито отговаря на всичките му въпроси, нито завинаги слага край на неговото объркване[1]. И по тази причина той се опитва да бъде близо до Бог. Той чете Библията, уповава се на силата на Исус Христос да го спасява и спазва заповедта на Господ да не се присъединява към никоя църква.

Подобно на много хора от околността, в това число и неговия баща, Джозеф вярва, че Господ може да разкрива знание чрез предмети като пръчки и камъни, както по времето на Моисей, Аарон и други хора в Библията[2]. Един ден, докато помага на един съсед да копае кладенец, той се натъква на малък камък, заровен дълбоко в земята. Понеже знае, че хората понякога използват специални камъни, за да търсят изгубени предмети или скрити съкровища, Джозеф се чуди дали не е намерил такъв камък. Вглеждайки се в него, той вижда неща, невидими за човешкото око[3].

Дарбата на Джозеф да използва камъка впечатлява членовете на неговото семейство, които считат това за знак за божествено благоволение[4]. Въпреки че притежава дарбата на гледач, Джозеф все още не знае дали Бог е благоразположен към него. Той не може повече да чувства опрощението и мира, които е изпитал след своето видение на Отца и Сина. Вместо това, той често се чувства отхвърлен заради слабостите и несъвършенствата си[5].

На 21 септември 1823 г. седемнадесет-годишният Джозеф лежи буден в таванската стая, която дели с братята си. Тази вечер той е останал буден до късно през нощта и е слушал как членовете на семейството му обсъждат различните църкви и ученията, които се преподават в тях. Сега всички били заспали и в същата цари тишина[6].

Джозеф започва да се моли в тъмната стая, умолявайки Бог да прости греховете му. Той копнее да общува с небесен пратеник, който да го увери в това, че Господ е благоразположен към него и да му даде знанието за Евангелието, обещано му в горичката. Джозеф знае, че Бог е отговарял на молитвите му преди и е напълно уверен, че Той ще му отговори отново.

Докато Джозеф се моли, светлина се появява до леглото му и става все по ярка и по-ярка, докато не изпълва цялата стая. Джозеф поглежда нагоре и вижда ангел, който стои във въздуха. Ангелът е облечен в безшевна бяла роба, която стига до китките и глезените му. От него струи светлина, а изражението на лицето му е ярко като светкавица.

Отначало Джозеф е уплашен, но скоро бива изпълнен с мир. Ангелът го нарича по име и се представя като Мороний. Той казва на Джозеф, че Бог е простил греховете му и сега има работа за него. Той заявява, че името на Джозеф ще бъде познато измежду всички народи за добро и за зло[7].

Мороний говори за златни плочи, заровени на един хълм наблизо. Върху плочите е издълбан летописът на древен народ, който някога е обитавал Американския континент. В летописа се разказва за техния произход и за това как Исус Христос ги посещава и ги учи на пълнотата на Своето Евангелие[8]. Мороний казва, че заедно с плочите са заровени и два гледачески камъка, които Джозеф по-късно нарича Урим и Тумим или тълкуватели. Господ е приготвил тези камъни, за да помагат на Джозеф при превода на летописа. Прозрачните камъни са прикрепени заедно към нагръдник[9].

Мороний казва на Джозеф, че Бог го е избрал да поднови завета и ако Джозеф избере да бъде верен на Божиите заповеди, той ще е този, който ще разкрие летописите върху плочите.

През останалото време на посещението Мороний цитира пророчества от библейските книги на Исайя, Йоил, Малахия и Деянията на апостолите. Той обяснява, че Господ ще дойде скоро и че човешкият род не може да изпълни целта на сътворението си, освен ако първо не бъде подновен древния Божий завет[10]. Мороний казва, че Бог е избрал Джозеф да поднови този завет и ако той избере вярно да спазва Божиите заповеди, ще бъде човекът, който ще разкрие на света летописа, съдържащ се върху плочите[11].

Преди да си тръгне, ангелът заповядва на Джозеф да се грижи за плочите и да не ги показва на никого, освен ако не получи други напътствия, предупреждавайки го, че ще бъде унищожен, ако не се подчини на този съвет. След това светлината се събира около Мороний и той се издига към небесата[12].

Докато Джозеф размишлява над видението, светлината изпълва отново стаята и Мороний се появява отново, отправяйки същото послание като по-рано. След това той се възнася, само за да се появи още веднъж и да отправи за трети път своето послание.

„Джозеф, сега трябва да бъдеш внимателен – казва той. – Когато отидеш за плочите, мрак ще изпълни ума ти и всякакво зло ще се опитва да те заслепи, за да ти пречи да спазваш Божиите заповеди“. Насочвайки Джозеф към някого, който може да му бъде опора, Мороний го насърчава да разкаже на баща си за своите видения.

„Той ще повярва на всяка твоя дума“ – обещава ангелът[13].

На следващата сутрин Джозеф не обелва и дума за Мороний, макар да знае, че баща му също вярва във видения и ангели. Вместо това, той прекарва утрото заедно с Алвин, прибирайки реколтата от близкото поле.

Работата е тежка. Джозеф се опитва да не изостава от брат си, докато косят високите житни растения. Но посещението на Мороний го е държало буден цяла нощ и мислите му непрестанно се връщат към древните летописи и към хълма, където са заровени.

Не след дълго той спира да работи и Алвин забелязва това. „Трябва да продължаваме да работим – провиква се той към Джозеф, – иначе няма да успеем да приключим навреме“[14].

Джозеф се мъчи да работи по-усърдно и по-бързо, но каквото и да прави, не може да настигне Алвин. След известно време Джозеф-ст. забелязва, че Джозеф изглежда блед и отново е спрял да работи. „Иди си вкъщи“ – казва той, мислейки, че синът му е болен.

Джозеф се подчинява на баща си и тръгва към къщата. Ала в опита си да прескочи оградата, той се свлича на земята от изтощение.

Докато лежи там, събирайки сили, той вижда Мороний за пореден път да стои над него, облян в светлина. „Защо не сподели с баща си това, което ти казах?“ – пита той.

Джозеф казва, че се е страхувал да не би баща му да не му повярва.

„Той ще ти повярва“ – уверява го Мороний, а след това повтаря своето послание от предишната вечер[15].

Джозеф-ст. плаче, когато неговият син му разказва за ангела и неговото послание. „Било е видение от Бога – казва той. – Следвай напътствията, които си получил“[16].

Джозеф веднага тръгва към хълма. През нощта Мороний му е показал във видение къде са скрити плочите,

СНИМКА ОТ ВЪЗДУХА НА ХЪЛМА КУМОРА И ОКОЛНОСТТА ОТ КРЕЙГ ДАЙМЪНД

Близо до Палмира, Ню Йорк, хълмът Кумора е на около 4.8 км на югоизток от фермата на семейство Смит. Джозеф знае къде да отиде, за да намери заровените плочи на Книгата на Мормон, защото Мороний му е показал хълма във видение.

така че той знае къде да отиде. Този хълм е един от най-големите в околността и се намира на около пет километра от неговата къща. Плочите са заровени под един голям кръгъл камък, намиращ се в западната част на хълма, недалеч от неговия връх.

Докато върви, Джозеф мисли за плочите. Въпреки че знае, че са свещени, му е трудно да спре да се чуди каква е стойността им. Той е чувал истории за скрити съкровища, пазени от духове, ала Мороний и описаните от него плочи са нещо различно. Мороний е небесен пратеник, определен от Бог безопасно да предаде летописа на Неговия избран гледач. Плочите имат голяма стойност не защото са златни, а защото свидетелстват за Исус Христос.

И все пак, Джозеф не спира да мисли за това, че в момента знае къде точно да намери достатъчно голямо съкровище, за да избави семейството си от бедност[17].

Пристигайки на хълма, Джозеф разпознава мястото, което е видял във видението и започва да копае в основата на камъка, докато краищата му не се показват. Тогава той намира един голям клон и го използва като прът, за да повдигне камъка и да го отмести[18].

Под камъка има кутия с каменни стени и каменна основа. Като поглежда вътре в нея, Джозеф вижда златните плочи, гледаческите камъни и нагръдника[19]. Плочите са изписани с древни писания и са подвързани отстрани с три големи халки. Всяка плоча е тънка и е около петнадесет сантиметра широка и двадесет сантиметра дълга. Изглежда, че една част от плочите е запечатана, така че никой да не може да я прочете[20].

Смаян, Джозеф се чуди все пак колко биха стрували плочите. Той посяга да ги вземе, но усеща как го побиват силни тръпки. Той рязко си дръпва ръката обратно, след което посяга още два пъти към плочите, но всеки път нещо го разтърсва.

„Защо не мога да взема тази книга“ – извиква той.

„Защото не си спазвал заповедите на Господ“ – казва един глас наблизо[21].

Джозеф се обръща и вижда Мороний. Изведнъж посланието от предната вечер нахлува в съзнанието му и той разбира, че е забравил за истинското предназначение на плочите. Той започва да се моли и Светият Дух докосва ума и душата му.

„Виж“ – заповядва Мороний. Пред Джозеф се разкрива друго видение и той вижда Сатана, заобиколен от безбройното си войнство. „Всичко това ти се разкрива, доброто и злото, святото и нечистото, Божията слава и силата на мрака – заявява ангелът, – за да можеш оттук нататък да познаваш и двете сили и да не допускаш никога злата сила да владее ума ти и да ти влияе“.

Той напътства Джозеф да очиства сърцето си и да подсилва ума си, за да може да получи летописа. „Ако тези свещени неща бъдат получени някога, то трябва да е чрез молитва и вярно подчинение на Господ – заявява Мороний. – Те не са оставени тук, за да трупат печалба и богатство за славата на този свят. Те са запечатани чрез молитва с вяра“[22].

Джозеф пита кога може да се сдобие с плочите.

– На двадесет и втория ден през септември догодина – казва Мороний – ако доведеш правилния човек със себе си.

– Кой е правилният човек? – пита Джозеф.

– Твоят най-голям брат[23].

От дете Джозеф знае, че може да разчита на своя най-голям брат. Сега Алвин е на двадесет и пет години и може да се сдобие с ферма, ако поиска. Но той е избрал да остане в семейната ферма, за да помага на родителите си, така че да се чувстват спокойни и защитени в земята си, докато остаряват. Той е сериозен и трудолюбив и Джозеф безкрайно много го обича и му се възхищава[24].

Може би Мороний усеща, че Джозеф има нужда от мъдростта и силата на брат си, за да се превърне в човека, на когото Господ може да повери плочите.

Джозеф е изтощен, когато се прибира у дома същата вечер. Но членовете на семейството му нетърпеливо се струпват около него, веднага щом прекрачва прага на вратата, нетърпеливи да узнаят какво е открил на хълма. Джозеф започва да им разказва за плочите, но Алвин го прекъсва, забелязвайки изнемощелия му вид.

„Хайде да си лягаме – казва той; – ще ставаме рано сутринта за работа“. На следващия ден ще имат достатъчно време да чуят останалата част от историята на Джозеф. „Ако майка ни е готова с вечерята рано – казва той, – тогава вечерта ще имаме достатъчно време, за да седнем всички заедно и да чуем твоя разказ“[25].

На другата вечер Джозеф споделя какво се е случило на хълма и Алвин му вярва. Като най-голям син в семейството, Алвин винаги се е чувствал отговорен за физическото благосъстояние на остаряващите си родители. Той и братята му дори започват да строят по-голяма къща, за да бъде по-удобно за семейството.

Изглежда, че сега Джозеф се грижи за тяхното духовно благосъстояние. Вечер подир вечер той разказва пленителната история за златните плочи и хората, които са ги написали. Семейството се сплотява, а домът им се изпълва с мир и радост. Всички усещат, че предстои да се случи нещо прекрасно[26].

Тогава, през едно есенно утро, по-малко от два месеца след посещението на Мороний, Алвин се прибира вкъщи със силна болка в корема. Превивайки се от болка, той умолява баща си да повика помощ. Когато лекарят найсетне пристига, той дава на Алвин голяма доза подобно на тебешир лекарство, но то само влошава нещата.

Алвин лежи на легло в продължение на дни, гърчейки се от болка. Осъзнавайки, че вероятно ще умре, той изпраща да повикат Джозеф. „Направи всичко по силите си, за да получиш летописите – казва Алвин. – Бъди верен на напътствията, които получаваш и стриктно спазвай заповедите, които ти се дават“[27].

Той умира скоро след това и всички в къщата потъват в скръб. На погребението един проповедник казва по заобиколен начин, че Алвин е отишъл в ада и използва неговата смърт, за да предупреди останалите за това, което ги очаква, ако Бог не се намеси, за да ги спаси. Джозеф-ст. се разгневява. Синът му е бил добър млад мъж и той не може да повярва, че Бог би го проклел[28].

Разказите за плочите спират със смъртта на Алвин. Той е бил толкова силен поддръжник на божественото призование на Джозеф, свързано с получаването на плочите, че всяко едно тяхно споменаване напомня на всички за неговата смърт. Семейството не може да го понесе.

Алвин ужасно много липсва на Джозеф и той понася неговата смърт изключително тежко. Той е разчитал на помощта на най-големия си брат за получаването на плочите. Сега той се чувства изоставен[29].

На върха на хълма Кумора има статуя на Мороний, която отбелязва мястото, където Джозеф Смит първоначално вижда плочите на Книгата на Мормон на 22 септември 1823 г. и ги получава точно четири години по-късно.

Когато най-после настъпва денят Джозеф да се върне обратно на хълма, той отива там сам. Без Алвин, той не е сигурен, че Господ ще му повери плочите. Но той смята, че може да спазва всяка заповед, дадена му от Господ, както го е насърчил брат му. Напътствията на Мороний относно получаването на плочите са ясни. „Трябва да ги вземеш и да си отидеш право вкъщи без да се бавиш – е казал ангелът – и трябва да ги заключиш“[30].

На хълма Джозеф отмества камъка, посяга към каменната кутия и изважда плочите. Тогава му минава през ума, че останалите предмети са ценни и трябва да ги скрие преди да си отиде у дома. Той слага плочите на земята и отива да затвори кутията. Но когато се връща при плочите, тях ги няма. Крайно обезпокоен, той пада на колене и започва да се моли, за да разбере къде са.

Мороний се явява и казва на Джозеф, че се е провалил, понеже не е следвал указанията. Той не само, че е изложил плочите на опасност, като ги е оставил незащитени на земята, ами и ги е изгубил от поглед. Колкото и да е голямо желанието на младия гледач да върши Господното дело, той все още не може да се справи с опазването на древния летопис.

Джозеф е разочарован от себе си, но Мороний му нарежда да се върне обратно за плочите на следващата година. Също така той го учи допълнително за Господния план за царството Божие и за великото дело, което е на път да се осъществи.

Въпреки това, след като ангелът си тръгва, Джозеф с мъка поема надолу по хълма, притеснен какво ще си помисли семейството му, когато се върне у дома с празни ръце[31]. Когато влиза в къщата, те го очакват. Баща му веднага го пита дали носи плочите.

– Не – казва той. – Не успях да ги взема.

– Видя ли ги?

– Видях ги, но не можах да ги взема.

– Ако бях на твое място – казва Джозеф -ст., – щях да ги взема.

– Не знаеш какво говориш – казва Джозеф. – Не можах да ги взема, защото ангелът Господен не ми позволи[32]. ■

Пълен списък на цитираните източници е наличен на saints.lds.org.

Думата *Тема* в бележките показва, че има допълнителна информация на svetii.lds.org.

БЕЛЕЖКИ

1. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 4–5 в *JSP,* H1:220 (чернова 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1 в *JSP,* H1:11.
2. “Joseph Smith as Revelator and Translator” в *JSP,* MRB:xxi; Turley, Jensen, and Ashurst-McGee, “Joseph the Seer,” 49–50; вж. също Мосия 8:17, Алма 37:6–7, 41 и Учение и завети 10:1, 4 (Revelation, Spring 1829 на josephsmithpapers.org).
3. Bushman, *Rough Stone Rolling,* 48–49; Bushman, “Joseph Smith as Translator,” 242. **Тема:** Гледачески камъни
4. Lucy Mack Smith, History, 1845, 95; вж. също Алма 37:23.
5. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4 в *JSP,* H1:13–14; Джозеф Смит – История 1:28–29; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5 в *JSP,* H1:218–220 (чернова 2).
6. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [10].
7. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4 в *JSP,* H1:13–14; Джозеф Смит – История 1:29–33; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5 в *JSP,* H1:218–222 (чернова 2); Pratt, *Interesting Account,* 6 в *JSP,* H1:524; Hyde, *Ein Ruf aus der Wüste,* 17–20. **Тема:** Ангелът Мороний
8. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835 в *JSP,* J1:88.
9. Джозеф Смит – История 1:35; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5 в *JSP,* H1:222 (чернова 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 4 в *JSP,* H1:14; Oliver Cowdery, “Letter IV,” *LDS Messenger and Advocate,* Feb. 1835, 1:65–67; Turley, Jensen, and Ashurst-McGee, “Joseph the Seer,” 49–54; “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly,* July 1859, 164. **Тема:** Гледачески камъни
10. Джозеф Смит – История 1:36–41; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5–6 в *JSP,* H1:222–226 (чернова 2); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835 в *JSP,* J1:88–89.
11. Oliver Cowdery, “Letter IV,” *LDS Messenger and Advocate,* Feb. 1835, 1:78–79; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [11].
12. Джозеф Смит – История 1:42–43; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 6 в *JSP,* H1:226 (чернова 2).
13. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [10]–[11]; Oliver Cowdery, “Letter IV,” *LDS Messenger and Advocate,* Feb. 1835, 1:79–80; Oliver Cowdery, “Letter VII,” *LDS Messenger and Advocate,* July 1835, 1:156–157; Джозеф Смит – История 1:44–46; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 6–7 в *JSP,* H1:230–232 (чернова 2); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835 в *JSP,* J1:88–89.
14. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [11]; вж. също Smith, *William Smith on Mormonism,* 9.
15. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [11]; Smith, *Biographical Sketches,* 82; Джозеф Смит – История 1:48–49; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7 в *JSP,* H1:230–232 (чернова 2); Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835 в *JSP,* J1:89.
16. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835 в *JSP,* J1:89.
17. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:195–197. **Тема:** Търсене на съкровища
18. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:195–197; Джозеф Смит – История 1:51–52; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 6–7 в *JSP,* H1:230–232 (чернова 2); вж. също Packer, “A Study of the Hill Cumorah,” 7–10.
19. Джозеф Смит – История 1:52; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7 в *JSP,* H1:232 (чернова 2). **Тема:** Златните плочи
20. Joseph Smith, “Church History,” *Times and Seasons,* Mar. 1, 1842, 3:707 в *JSP,* H1:495.
21. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:197–198; вж. също Pratt, *Interesting Account,* 10 в *JSP,* H1:527–529.
22. Oliver Cowdery, “Letter VIII,” *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:198–199.
23. Knight, Reminiscences, 1; Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835 в *JSP,* J1:89; Джозеф Смит – История 1:53–54; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7 в *JSP,* H1:232–234 (чернова 2); вж. също Jessee, “Joseph Knight’s Recollection of Early Mormon History,” 31.
24. Joseph Smith, Journal, Aug. 23, 1842 в *JSP,* J1:116–117.
25. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 3, [12]; book 4, [3]; Smith, *Biographical Sketches,* 83.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [1]–[3]; Smith, *Biographical Sketches,* 86–87; вж. също Lucy Mack Smith, History, 1845, 89 и Bushman, *Refinement of America,* 425–427. **Тема:** Joseph Sr. and Lucy Mack Smith Family (Семейството на Джозеф-ст. и Луси Мак Смит).
27. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [3]–[5].
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [6]–[8]; “Wm. B. Smith’s Last Statement,” *Zion’s Ensign,* Jan. 13, 1894, 6.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [7]; Joseph Smith, Journal, Aug. 23, 1842 в *JSP,* J2:116–117.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [2]–[3].
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [2]–[3]; Smith, *Biographical Sketches,* 85–86; Knight, Reminiscences, 1; Джозеф Смит – История 1:54; Lucy Mack Smith, History, 1845, 88; вж. също Jessee, “Joseph Knight’s Recollection of Early Mormon History,” 31.
32. Smith, *Biographical Sketches,* 86.

РАЗБИРАНЕ НА ислама

От Даниел Питърсън
Професор по ислямски науки и арабски език, Университета Бригъм Йънг

Бележка: Понеже е важно да разбираме хората от други вероизповедания, ръководителите на Църквата смятат, че ще е полезно да се даде обща информация за историята и ученията на исляма – втората най-разпространена религия в света.

За добро или лошо, не минава и ден, без ислямът и мюсюлманите да не се появят по новините. Разбираемо е защо немюсюлманите, включително светиите от последните дни, са любопитни, дори притеснени. Имаме ли нещо общо с нашите мюсюлмански съседи? Можем ли да живеем или работим заедно?

Първо, някои данни от историята могат да бъдат полезни:

През 610 г. сл. Хр. един арабски търговец на средна възраст на име Мохамед изкачва хълмовете над родния си град Мека, за да разсъждава и да се моли относно заобикалящото го религиозното обърквене. Впоследствие той разказва, че е получил видение, призоваващо го да бъде пророк на своя народ. Това събитие отбелязва началото на религията, известна като ислям – дума, която означава „подчинение“ (на Бог). Вярващ в исляма се нарича мюсюлманин, което означава „подчиняващ се“.

Оттогава Мохамед казвал, че е получавал много откровения до смъртта си, почти 25 години след това. Първоначално, той ги споделя с жителите на

Мозайка от 19 век, изобразяваща Каабата в Мека, градът където е роден Мохамед и който е най-свещеният град за ислямския свят.

СНИМКИ ОТ GETTY IMAGES

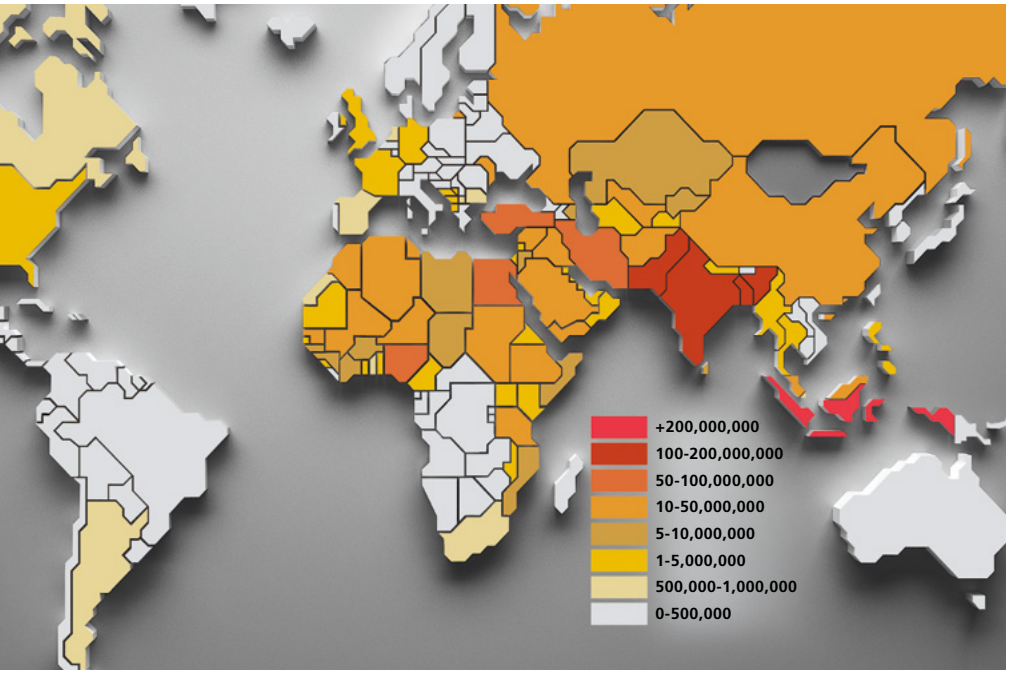

Общо разпределение на мюсюлманите по страни, в милиони (Изследователски център Пю, 2009 г.).

родния си град, като предупреждава за идващи божествени възмездия, призовава слушателите си към покаяние и правилно отношение към вдовиците, сираците и бедните и проповядва относно възкресението на всички мъртви и последния Божий съд.

Но подигравките и преследването, на които той и последователите му са подложени, стават толкова силни, че те са принудени да избягат на север в град Медина, на около четири дни път с камила.

Там ролята на Мохамед се променя значително[1]. От само проповедник и човек, който предупреждава, той се превръща в законодател, съдия и политически водач на важен арабски град, а с течение на времето на Арабския полуостров. Това бързо установяване на общност от вярващи дава на исляма религиозна самоличност, изградена върху основата на закона и правосъдието, които остават сред най-поразителните му и важни характеристики.

След смъртта на Мохамед през 632 г. сл. Хр. сред последователите му възникват две течения, първоначално разделени от въпроса кой да наследи Мохамед като водач на ислямската общност[2]. Най-голямата от тях започва да се нарича сунити (твърди, че следва *сунната* или практикуваните от Мохамед обичаи; при тях правилата за приемственост са относително гъвкави). Другата, която се оформя около Али, зет на Мохамед, бива наречена *ши-ат-али* (фракцията на Али) и сега е широко известна само като шиа. За разлика от сунитите, шиа (наричани още шиити или шиитски мюсюлмани) вярват, че правото да се наследи Мохамед като ръководител на общността принадлежи на най-близкия родственик на Пророка Мохамед от мъжки пол, т.е. Али и неговите наследници.

Въпреки наличието на такива разногласия, ислямският свят е бил по-единен в религиозно отношение от християнството. Нещо повече, в продължение на няколко века след около 800 г. сл. Хр. ислямската цивилизация е може би най-развитата в света по отношение на науката, медицината, математиката и философията.

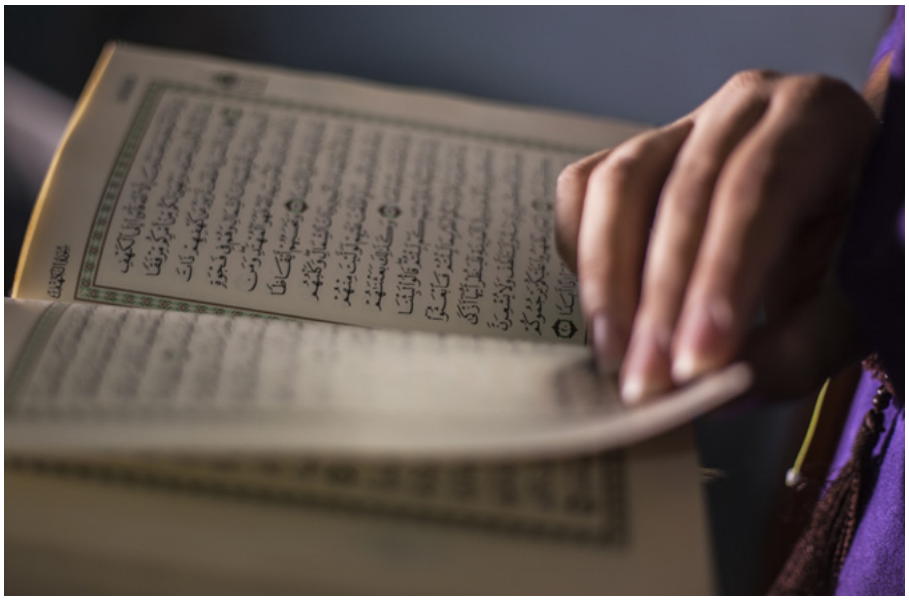

Мюсюлманите смятат, че Коранът е словото на Аллах, дадено пряко на Мохамед.

Източници на мюсюлманските учения и практики

Откровенията, които Мохамед твърди, че е получил, са събрани в книга, наречена Коран (от арабския глагол *кара* – „чета“ или „рецитирам“), едно или две десетилетия след смъртта му. Съставен от 114 глави, Коранът не е история за Мохамед. Като Учение и завети, той изобщо не е разказ, а мюсюлманите го считат за словото (или словата) на Бог, дадено пряко на Мохамед[3].

Четящият го християнин ще намира познати теми. Например, в нея се казва, че Бог създава вселената за седем дни, че Той поставя Адам и Ева в Едемската градина, споменава се тяхното изкушаване от дявола, падението им и призоваването на поредица от пророци (повечето от които се появяват и в Библията). Тези пророци са описани в Корана като *мюсюлмани,* които са подчинили своята воля на Бог.

Авраам, описан като приятел на Бог, присъства изключително много в текста[4]. (Наред с други неща се вярва, че той е получил откровения и ги е записал, но след това те са били изгубени[5].) Моисей, фараонът и извеждането на чедата Израилеви също са споменати.

Поразително е, че Мария, майката на Исус, е спомената 34 пъти в Корана, в сравнение с 19 пъти в Новия завет. (Всъщност тя е единствената жена, спомената в Корана.)

Нещо често срещащо се в Корана е учението за *таухид* – дума, която може да бъде преведена като „един бог“ или по-буквално като „единствения Бог“. То представлява един от главните принципи на исляма: че има само едно напълно неповторимо божествено същество. „Нито е раждал, нито е роден – заявява Коранът – и няма равен Нему“[6]. Това, което следва, е със сигурност най-важното различие между исляма и християнството: мюсюлманите не вярват в божествеността нито на Исус Христос, нито на Светия Дух. Това също означава, че макар всички хора да са еднакви създания на Бог, според ислямското учение ние не сме Негови чеда.

Въпреки това мюсюлманите вярват, че Исус е бил безгрешен

Около два милиона мюсюлмани тръгват на поклонение до Мека всяка година.

Мюсюлмани коленичат в молитва пет пъти на ден.

пророк на Бог, роден от девица и предопределен да изиграе главна роля в събитията от последните дни. Той се споменава често и с уважение в Корана.

Основни мюсюлмански учения и практики

Така наречените „Пет стълба на исляма“ – най-кратко обобщени не в Корана, а в изявление, по традиция приписвано на Мохамед – полагат някои основни ислямски учения:

1. Свидетелство

Ако ислямът има универсален символ на вярата, той е *шахада* – „изявление на вяра“ или „свидетелство“. Терминът се отнася за едно арабско верую, което преведено означава: „Аз свидетелствам, че няма друг Бог освен Аллах и че Мохамед е Пратеник на Бог“. С тази шахада се влиза в исляма. Ако тя се изрецитира с искрена вяра, човек става мюсюлманин.

Арабският еквивалент на думата *Бог* е *Аллах*. Тя е съчетание от думите *ал-* (определителен член) и *илах* (бог), не е собствено име, а е титла и е в близка по значение с думата *Елохим* на староеврейски език.

Тъй като няма ислямско свещеничество, няма и свещенически обреди. Нито има една единствена ислямска „църква“. По такъв начин, изповядването на шахадата в известен смисъл е ислямският еквивалент на кръщението. Сегашната липса на официална обединена световна ръководна структура има и други последствия. Например няма общ водач на мюсюлманите в света, никой, който да говори за цялата общност. (Мохамед почти навсякъде се смята за последния пророк.) Това също означава, че няма църква, от която терористи или „еретици“ да могат да бъдат отлъчени.

2. Молитва

Много немюсюлмани са запознати с мюсюлманската ритуална молитва, наречена *намаз или салат*, която включва определен брой физически поклони до земята пет пъти дневно. Рецитирането на определени стихове от Корана и докосването на земята с чело показва смирено подчинение на Бог. По-непринудена молитва, наречена *дуа* може да се казва по всяко време и не изисква покланяне.

Мъжете мюсюлмани са длъжни, а за жените е препоръчително да казват петъчната обедна молитва в джамия (от арабската дума *масджид* или „място за поклонение“). Там на групи, разделени на мъже и жени, те се подреждат в редици и се молят, водени от имама на джамията (от арабски *амама* – „отпред“) и слушат кратка проповед. Макар и „краят на седмицата“ в повечето мюсюлмански страни да е съсредоточен върху *юм-ал-джум* („деня за събиране“)

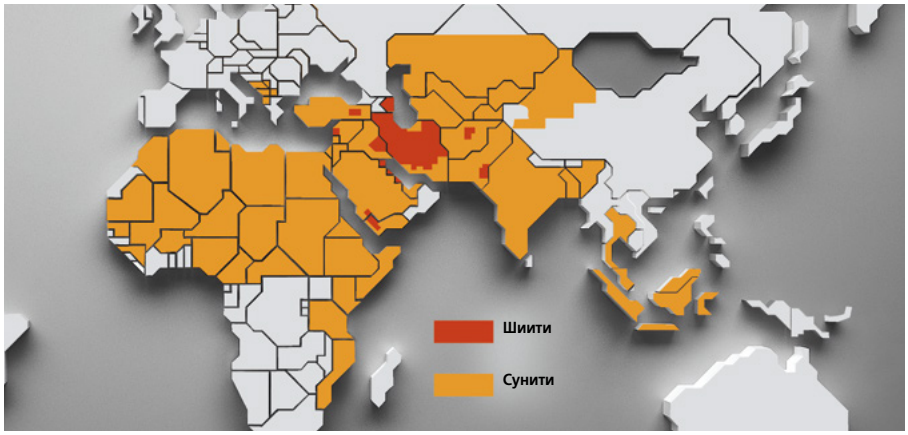

Повече от 85 процента от мюсюлманите в света са сунити (вж. Изследователски център Пю). Шиитите са малцинство почти навсякъде, с изключение на Азербайджан, Бахрейн, Иран и Ирак.

или петък, той не е еквивалент на Господния ден и работата на този ден не се смята за грях.

3. Даване на милостиня

Зекят или закат (в превод „това, което пречиства“) означава даването на благотворителни дарения за подпомагане на бедните, както и за джамии и други мюсюлмански дейности. Обикновено се изчислява като 2.5 процента от общото богатство на мюсюлманина над определена минимална сума. В някои мюсюлмански страни се събира от правителствени институции. В други е доброволно.

4. Пост

Всяка година преданите мюсюлмани се въздържат от храна, напитки и интимни отношения от изгрев до залез през целия лунен месец на Рамадан. Те също често се отдават на специална благотворителност към бедните и на четене на Корана през този месец[7].

5. Поклонение в Мека

Мюсюлманите, които са здрави и разполагат със средства за тази цел, трябва да предприемат пътуване за поклонение в Мека поне веднъж в живота си. (Посещение на Медина, вторият свещен град в исляма, обикновено също се включва, но не е задължително.) За верните мюсюлмани това поклонение е дълбоко духовно и вълнуващо събитие, нещо подобно на лично присъствие на обща конференция или влизане в храм за първи път.

Някои съвременни проблеми

Три основни притеснения за съвременните немюсюлмани относно исляма са свързани с религиозното насилие, законът на исляма или *шариа* и отношението на исляма към жените.

Някои екстремисти използват термина *джихад*, използвайки го само в смисъла на „свещената война“, но думата всъщност означава „практическа работа“, за разлика от „просто“ молитва или изучаване на светите Писания.

Разбиранията за джахид на мюсюлманите юристи и на мюсюлманските мислители се различават. Стандартни законни източници, например, твърдят, че приемливият джихад трябва да е отбранителен и че противниците трябва да бъдат предупреждавани и да им се дава възможност да прекратят провокиращите действия. Някои юристи и други мюсюлмански мислители днес твърдят, че джихад може да се нарича всяко действие, целящо да е от полза за ислямската общност или да прави света като цяло по-добър. Говори се, че Мохамед е правил разграничение между „голям джихад“ и „малък джихад“. Той казвал, че малкият джихад е войната. А големият джихад е борба с несправедливостите и с личната вътрешна съпротива срещу праведния живот.

Твърди се, че днешните ислямски терористични идеи имат религиозни корени, но може и да се

Група мюсюлманки се събират заедно за ифтар – вечерното угощение, с което при залез слънце мюсюлманите приключват дневния си пост през Рамадан.

Някои мюсюлманки носят фереджета в знак на скромност или преданост към Аллах или за да покажат своята мюсюлманска принадлежност.

каже, че те отразяват обществени, политически и икономически недоволства, имащи малко или изобщо някаква връзка с религията като такава[8]. Още повече, важно е да се отбележи, че мнозинството от мюсюлмани по света не не одобяват извършването на насилие от страна на терористите[9].

Шариата е източник на още едно от притесненията за някои немюсюлмани. Извлечена е от Корана и от *хадит* (кратки разкази за това какво Мохамед и най-близките му последователи са казвали и вършели, които дават модел за мюсюлманско поведение, както и допълнения и обяснения на откъси от Корана) и представлява кодекс за мюсюлманско поведение[10]. В шариата се съдържат правила както за мъжкото, така и за женското облекло (като *хиджаб* или фередже), които в някои мюсюлмански страни са задължителни, а в други са въпрос на личен избор. Шариата също така обхваща теми като лична хигиена, времето и съдържанието на молитвите и правила по отношение на брака, развода и наследството. Така че, когато мюсюлманите посочват в проучвания, че искат да бъдат управлявани по законите на шариата, те може да правят или да не правят политическо изявление. Те може просто да казват, че се стремят да живеят по истински мюсюлмански начин.

Повечето немюсюлмани, когато мислят за отношението на исляма към жените, веднага се сещат за многоженство и фереджета. Но културните реалности са доста по-сложни. Много откъси в Корана заявяват, че жените са равни на мъжете, а други изглежда им отдават второстепенни роли. Със сигурност има практики в много ислямски страни, често основаващи се на племенни традиции преди исляма или на други предшестващи обичаи, които представят жените като подчинени. Мнението на мюсюлманите относно ролите на жените значително варира в различните държави и дори в самите държави.

Виждането на светиите от последните дни за исляма

Въпреки различаващите се вярвания, как могат светиите от последните дни да изграждат взаимоотношения с мюсюлманите?

Най-напред, трябва да признаваме на мюсюлманите правото да „се покланят както, където и на каквото си искат“ (Символът на вярата 1:11). През 1841 г. светиите от последните дни в градския съвет на Наву приемат наредба за религиозна свобода, гарантираща „свободно толериране и равни права“ на „католици, презвитериани, методисти, баптисти, светии от последните дни, квакери, епископалисти, универсалисти, унитарианци, мохамедани (мюсюлмани) и всички други възможни религиозни секти и вероизповедания“[11].

Трябва също да си припомним, че ръководителите на нашата Църква са имали изключително положителна оценка за основателя на исляма. През 1855 г. например, когато много християни осъждат Мохамед като антихрист, старейшини Джордж А. Смит (1817–1875) и Парли П. Прат (1807–1857) от Кворума на дванадесетте апостоли изнасят дълги проповеди, в които не само показват впечатляваща информираност и правилно разбиране на ислямската история, но също хвалят самия Мохамед. Старейшина Смит отбелязва, че Мохамед „бил без съмнение въздигнат с Божия цел“, за да проповядва против идолопоклоничество и изразява симпатия към мюсюлманите, на които, подобно на светиите от последните дни, е трудно „да намерят истинен разказ“, написан за тях. Говорейки веднага след него, старейшина Прат изразява възхищение от ученията на Мохамед и от моралността и институциите на мюсюлманското общество[12].

По-съвременно официално изявление идва през 1978 г. от Първото президентство. В него Мохамед е специално споменат сред „великите религиозни ръководители в света“,

казвайки, че подобно на тях, той е „получил част от Божията светлина. Морални истини са били дадени (на тези ръководители) от Бог – пишат президенти Спенсър У. Кимбъл, Н. Елдън Танър и Марион Дж. Ромни – за да осветляват цели народи и да допринасят за по-високо ниво на разбиране сред хората“[13].

Да градим на обща основа

Макар светиите от последните дни и мюсюлманите да имат различия по съществени въпроси – особено по отношение на божествеността на Исус Христос, ролята Му като Спасител и призоваването на съвременни пророци – ние имаме много общи неща. И двете религии, например, вярват, че ние сме морално отговорни пред Бог, че трябва да се стремим както към лична праведност, така и към добро и справедливо общество и че ние ще бъдем възкресени и ще застанем пред Бог, за да бъдем съдени.

Както мюсюлманите, така и светиите от последните дни вярват в същественото значение на здравите семейства, в божествената заповед да помагаме на бедните и нуждаещите се и че ние показваме вярата си чрез дела на ученичество. Изглежда няма причина светиите от последните дни и мюсюлманите да не могат да вървят рамо до рамо и дори, когато се появят възможности, да си сътрудничат заедно в общности, където все повече и повече ние се оказваме съседи в един все по-нерелигиозен свят. Заедно можем да показваме, че вярата в религията може да бъде могъща сила за добро влияние, а не само източник на несъгласие и дори насилие, както твърдят някои критици.

Самият Коран предлага начин да живеем заедно в мир, въпреки различията ни: „И ако желаеше Аллах, щеше да ви стори една общност, но (така стори), за да ви изпита в онова, което ви е дарил. И надпреварвайте се в добрините! Завръщането на всички вас е при Бог и Той ще ви разкрие онова, по което бяхте в разногласие“[14]. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Всъщност 622 г. сл. Хр. – годината на *хиджра* или преместването на Мохамед в Медина – е началната година на мюсюлманския (*хиджри*) календар и откровенията, събрани в Корана, са разделени според това дали са от Мека или от Медина.
2. През вековете двете групи са се разграничили и по други вторични въпроси.
3. Забележително е, че макар да е разрешено превеждането на Корана на други езици, само на първоначалния арабски той се смята за истински Коран и за истински свещена книга.
4. Вж. Коран 4:125.
5. Вж. Коран 53:36–62, 87:9–19; вж. също Daniel C. Peterson, “News from Antiquity,” *Ensign,* Jan. 1994, 16–21.
6. Коран 112:3–4. Преводът на откъсите от Корана е от Даниел Питърсън.
7. Стандартните издания на Корана са разделени на 30 равни части точно за тази цел.
8. Вж. например Robert A. Pape, *Dying to Win: The Strategic Logic of Suicide Terrorism* (2005); Graham E. Fuller, *A World without Islam* (2010); Robert A. Pape and James K. Feldman, *Cutting the Fuse: The Explosion of Global Suicide Terrorism and How to Stop It* (2010).
9. Вж. Charles Kurzman, *The Missing Martyrs: Why There Are So Few Muslim Terrorists* (2011); вж. също John L. Esposito and Dalia Mogahed, *Who Speaks for Islam? What a Billion Muslims Really Think* (2008); James Zogby, *Arab Voices: What They Are Saying to Us, and Why It Matters* (2010).
10. Това всъщност е много подобно на равинския закон в юдеизма.
11. Наредба по отношение на религиозните общества, град Наву (Илинойс), централата на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, 1 март 1841 г.
12. Вж. *Journal of Discourses,* 3:28–42.
13. Изявление на Първото президентство, 15 фев. 1978 г. В своята редакция на книгата *Introduction to the Qur'an* (1970) от Ричард Бел, У. Монгомъри Уат, виден учен по исляма и англикански свещеник, предлага един възможен начин, по който вярващите християни могат да гледат на Корана като вдъхновен.
14. Коран 5:48; сравни с 2:48.

ТОВА Е МЯСТОТО

Баща ми, отдаден християнин, ме научи да имам вяра в Исус Христос. Тази вяра ми помогна да преживея тригодишната гражданска война в Нигерия през 60-те години на 20-и век, докато бях в армията. Въпреки това, по-късно се почувствах объркан и спрях да посещавам църква.

Когато пристигнах в САЩ през 1981 г., за да уча, почувствах, че имам нужда от Бог в живота си. В продължение на две години посещавах различни църкви в Бостън, Масачузетс, но никоя от тях не ме привлече. Не чувствах Духа, затова спрях да търся.

Скоро след като жена ми Мейбъл се присъедини към мен от Нигерия през 1984 г., аз почувствах силно желание да се доближа към Бог и да принадлежа към някоя църква. Един мой приятел, който ме посети от Нигерия и не знаеше, че търся църква, ми каза, че е чул за една, която имала книга, наречена Книгата на Мормон.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ АЛЪН ГАРНС

В храма ми бяха потвърдени много пъти думите, които чух в своя първи ден на църква.

След това аз продължих да търся църкви. Намерих една, наречена Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Думата *светии* привлече моето внимание. Не знаех, че има църква с членове, наречени светии. Онази неделя реших да я проверя.

На събранието за причастие, което посетих, конгрегацията пя химни по благоговеен начин, свещеници благословиха хляб и вода и службата бе проведена в ред и смирение. След това, докато се разхождах във фоайето и размишлявах върху службата, аз чух името си.

„Симиън – каза гласът на Духа – това е мястото“.

В този момент към мен се приближиха двама мисионери. Те се представиха и ми показаха Книгата на Мормон. Аз ги погледнах и им казах: „Не знам нищо за Книгата на Мормон, но познавам Библията. Готов съм“.

Започнаха да ме учат за плана за спасение. Бях кръстен по-малко от месец след това. Съпругата ми се присъедини към Църквата малко по-късно. Няколко години по-късно бяхме запечатани в храма Вашингтон окръг Колумбия заедно с петте ни деца.

В храма ми бяха разкрити много неща и думите, които чух в своя първи ден на църква, ми бяха потвърдени много пъти чрез откровение в храма: „Това е мястото“. Въздействието на това заявление от Светия Дух завинаги промени живота ми и живота на моите съпруга и деца. ■

Симиън Нах, Аба, Нигерия

С всяко извинение четях от Писанията все по-малко, докато накрая почти спрях да го правя.

КАК ИЗУЧАВАНЕТО НА ПИСАНИЯТА ОТНОВО МОЖЕ ДА СТАНЕ ИНТЕРЕСНО ЗА МЕН?

Бях у дома от едва три месеца след приключване на мисията ми, когато започнах да изпитвам трудности при четенето на Писанията.

По време на мисията си четях от Писанията всеки ден и обещах да продължа, след като се върна у дома. Но с течение на времето някои неща изглежда просто ми заставаха на пътя. Имах твърде много домашни, бях прекалено заета на работа или просто бях твърде изморена. С всяко извинение четях от Писанията все по-малко, докато накрая почти спрях да го правя.

Една вечер отворих Книгата на Мормон и смятах да прочета само един стих. Четенето ми напомни, че Писанията съдържат „приятното Божие слово, да, словото, което изцелява ранената душа“ (Яков 2:8).

Размишлявах върху този стих и осъзнах отрицателния ефект, който оказваше върху мен това, че пренебрегвах изучаването на Писанията. Чувствах се по-стресирана в училище, по-апатична на църква и по-отдалечена от Бог. Душата ми се нуждаеше от изцеляващото слово Божие, намиращо се в Писанията. Знаех, че трябва да променя своите приоритети.

Обърнах се към приятели, семейство и Църковни ръководители с молба за предложения как изучаването на Писанията може отново да стане интересно за мен. Открих три неща, които са полезни.

Първо, разбрах, че да изучавам Писанията късно вечер не е ефективно за мен. Изучаването сутрин ми позволяваше да обмислям през деня ученията и принципите, които бях прочела.

Второ, учени сме да четем Писанията със семействата си, но понеже учех в колеж и бях далеч от своето семейство, започнах да чета Писанията със съквартирантки и приятели. Това ми помагаше да оставам отговорна и пораждаше чудесни евангелски обсъждания.

Трето, започнах да записвам подтици и мисли, които получавах, докато изучавах Писанията. Това ми помагаше както да се съсредоточавам върху прочетеното, така и да разпознавам по-добре гласа на Духа.

След като изучаването на Писанията отново стана приоритет в живота ми, открих, че имам повече време да върша всичко, което беше необходимо. Най-важното, отново се чувствах близо до Бог, докато четях от Писанията и размишлявах над тях. Сега, когато отделям време за Писанията, чувствам мир и намирам утеха за душата си. ■

Сара Кийнан, Юта, САЩ

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ БРАДЛИ КЛАРК

Намерих леля ми и нейното петмесечно бебе в хамак, завързан за две мангови дръвчета.

„СКОЧИ В РЕКАТА!“

Един ден баба ми ме помоли да занеса на леля ми храна, която беше приготвила. Беше горещ съботен следобед и имаше много други неща, които исках да върша, вместо да изпълнявам поръчка на баба си. Казах ѝ да накара някой от братовчедите ми да отиде вместо мен, но тя настояваше това да бъда аз.

Мина един час и аз започнах да чувствам, че трябва да направя това, което баба ми ме беше помолила. Взех храната и тръгнах по пътя към къщата на леля ми. Тя беше далеч и когато пристигнах, планирах да не оставам дълго.

Намерих леля ми и нейното петмесечно бебе в хамак, завързан за две мангови дръвчета. Тези дръвчета бяха точно до реката, която течеше зад къщата. Отидох до тях, за да оставя храната. Изведнъж въжетата, държащи хамака, се скъсаха. Леля ми и бебето ѝ се прекатуриха в реката. Обхвана ме страх. Не можех да плувам, а наоколо нямаше кой друг да помогне. Не знаех какво да направя.

Внезапно чух гласа на Духа: „Скачай в вътре!“

Без да се замислям, аз скочих. За щастие намерих бебето само за няколко секунди, а леля ми успя да излезе от водата. Когато излязох от водата с бебето, не можех да повярвам какво се беше случило. Бях скочила в река, без да знам как да плувам, но понеже послушах Духа, моят братовчед и аз не се удавихме.

Осъзнах колко е важно да разпознаваме и да се вслушваме в напътствията и вдъхновението, които Бог ни дава чрез Светия Дух. Благодарен съм, че в края на краищата направих това, което баба ме помоли и занесох храната до дома на леля ми. Знам, че трябва да полагаме усилия, за да сме чувствителни към подтиците на Духа, така че да можем да бъдем инструменти в Божиите ръце и да помагаме на Неговите чеда. ■

Елвин Джером Ласеда, Пампанга, Филипините

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ГАРИ АЛФОНСО

ДА СЕ ПОЧУВСТВАМ ОТНОВО У ДОМА

Не бях готова за обаждането на брат ми. „Майка току-що почина – каза той. – Паднала и си ударила главата“.

Бях шокирана. Майка ми си бе отишла, а аз тъмко бях говорила с нея предишната вечер. Не преставах да се питам защо се бе случило това. Не можех да разбера защо тя трябваше да ме остави. Бях ядосана! Мислех за гнева си в продължение на няколко седмици.

Накрая реших кого да обвиня. Вината беше на Бог. Той ми я беше отнел твърде скоро. Майка ми пропусна много важни събития от моя живот и аз мислех, че това е заради Него. По онова време не бях член на Църквата, но бях отдадена християнка. Вместо да се уповавам на Бог за сила, аз се отвърнах от Него и Го изключих от живота си.

Майка ми ми липсваше много. Докато растях, моят дом заедно с моите родители бе сигурно място. Без значение къде бях или какво правех, всеки път, когато говорех с майка ми или бях с нея, се чувствах у дома. Сега това чувство „у дома“, което обичах, го нямаше.

Минаха години и аз почти напълно изгубих вярата си. Опитах се да разбера защо майка ми трябваше да умре, но нищо не ми донесе мир. Тогава в продължение на около една седмица следната мисъл непрекъснато ми идваше на ум: Необходимо е да се обърна към небесата за разбиране. Казах това на една скъпа моя приятелка, която бе член на Църквата. Тя ме попита дали искам да науча повече за нейната вяра.

Не осъзнавах тогава, но Духът събуди душата ми от дълбок сън. Колкото повече научавах за Евангелието, толкова повече чувствах, че отново съм намерила сигурно място. Чувството, че съм „у дома“ се завърна.

Кръстих се през май 2013 г. Благодарна съм, че вярата ми се възвърна. Повече не обръщам гръб на Бог. Вместо това аз Го прегръщам. Все още се натъжавам от внезапната смърт на майка ми, но поради вярата ми в Бог знам, че един ден ще бъда „у дома“ с майка ми и семейството ми завинаги. ■

Джуди Рашър, Колорадо, САЩ

Когато в Ракотомалала се появил интерес към Евангелието, най-близката църква била в Анцирабе, град на около 50 км от селото му в Сародроа. Ракотомалала и негова приятелка намерили начин да изминават това разстояние всяка неделя.

Днес в Сародроа има малка сграда за събрания, която посещават над 100 членове всяка неделя. Ракотомалала е бил свидетел как селото му приема Евангелието. От Сарадроа са служили на мисия четирима мисионери и Църквата продължава да расте.

КОУДИ БЕЛ, ФОТОГРАФ

Ракотомалала Алфон

Сародроа, Мадагаскар

Исках да посещавам Църквата, но нямах пари за автобус Тогава говорих с приятелката ми Разафиндраваонасоло и тя предложи да използваме велосипеда ми. Отнемаше ни два часа в едната посока от Сародроа до Анцирабе всяка неделя. Когато се изморявах да въртя педалите, сядах на задната седалка и тя започваше да кара. Когато тя се изморяваше, отново си сменяхме местата.

Накрая семейството на Разафиндраваонасоло и аз се присъединихме към Църквата. Посещавахме църквата в Анцирабе, докато бе организиран клон в Сародроа. Бяхме толкова щастливи, когато можехме да ходим на църква в нашето село!

Вижте повече снимки на Ракотомалала и Разафиндраваонасоло на **lds.org/go/41845.**

Tristan
alpas

От старейшина Юлисис Соарес
От Президентството на Седемдесетте

Пътеки към истинско щастие

Небесният Отец желае повече от всичко да имаме истинско и трайно щастие.

„Нашето щастие е причината за всички благословии, които Той ни дава – Евангелски учения, заповеди, свещенически обреди, семейни взаимоотношения, пророци, храмове, красотата на творенията и дори възможността да преживяваме трудности. … Той изпрати Своя Възлюбен Син, за да извърши Единението, тъй че да можем да сме щастливи в този живот и да получим пълна радост във вечността“[1].

Хората навсякъде търсят нещо. По свой начин това, което всеки наистина търси, е щастие. Обаче както и със самата истина, много хора не могат да намерят щастие, „защото не знаят къде да (го) намерят“ (У. и З. 123:12).

Понеже не знаят къде да намерят истинско и трайно щастие, те го търсят в неща, които всъщност носят само временно удоволствие – купуват неща, търсят почести и похвали от света чрез неуместно поведение или се съсредоточават върху физическата красота и привлекателност.

Удоволствието често се бърка с щастие. Изглежда, че колкото повече хората търсят временно удоволствие, толкова по-малко щастие усещат. Обикновено удоволствието трае само кратко време.

Както казва президент Дейвид О. Маккей (1873 – 1970): „Да, може да получите преходно удоволствие, но не можете да намерите радост, не можете да намерите щастие. Щастието се намира само по онази доста добре отъпкана пътека, която е тясна, но права и води към вечен живот“[2].

За съжаление на мнозина, щастието им се изплъзва. Учените знаят, че е „повече от просто позитивно настроение, щастието е състояние на благополучие, което включва чувство за смисъл и дълбоко удовлетворение“[3].

Изследвания показват, че щастието не е резултат от скачане от едно преживяване към друго. Вместо това, постигането на щастие обикновено включва дълготрайни усилия за постигане на нещо по-важно в живота. Щастието се определя от навици, поведения и модели на мислене, които ние можем пряко да постигнем чрез съзнателни действия. Голяма част от нашето щастие всъщност е „в собствените ни ръце“[4].

Нека всеки от нас избира да обича Господ и да следва Неговите пътеки към щастието.

СЕМЕЙНА ДВОЙКА ПРЕД ХРАМА ОУКЛАНД КАЛИФОРНИЯ

Нека обсъдим важността на някои от пътеките към щастие според Писанията и ученията на съвременните пророци и апостоли. Когато с вяра и непоколебимост вървим по тези пътеки, това ще ни позволява да се радваме на щастие по време на предстоящото пътуване.

Добродетел

Първата от тези пътеки е добродетелта, която е модел на мислене и поведение, основаващи се на високи морални стандарти. Тя включва в себе си целомъдрие и морална чистота, които ви правят достойни да влизате в Господните свети храмове. Добродетелните хора притежават тихо достойнство и вътрешна сила. Те са уверени, защото са достойни да приемат Светия Дух и да бъдат водени от Него. Добродетелта започва в сърцето и ума и е съвкупност от хиляди дребни решения и постъпки всеки ден.

„Нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви; тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие, и учението на свещеничеството ще поръси душата ви като небесна роса.

Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник и ваш скиптър – неизменен скиптър на праведност и истина; и вашето господство ще бъде едно вечно господство, и без принудителни средства то ще се влива във вас во веки веков“ (У. и З. 121:45–46).

Президент Томас С. Монсън (1927–2018) учи: „Няма приятелство, по-ценно от вашата собствена чиста съвест, вашата морална чистота – и колко славно е чувството да знаеш, че си застанал на отреденото ти място чист и уверен в своето достойнство да направиш това“[5].

Почтеност

Втората пътека към щастието е почтеността. Старейшина Ричард Г. Скот (1928 – 2015) от Кворума на дванадесетте апостоли учи:

„Осъзнайте, че трайното щастие идва от това, което сте, а не от това, което притежавате.

Истинската радост идва от праведния характер, а той се изгражда върху основата на модел на последователни праведни решения. … Вашите праведни решения определят кои сте вие и какво е важно за вас. Те правят по-лесно вършенето на праведни неща. За да имате щастие сега и през целия си живот, се подчинявайте на Господ, без да се колебаете“[6].

Като изучаваме Писанията, научаваме, че дадените от Господ обещания насърчават праведния живот. Тези обещания следва да подхранват душите ни, да ни носят надежда, като ни насърчават да не се отказваме дори пред лицето на всекидневните ни предизвикателства да живеем в един свят, чиито етични и нравствени ценности изчезват. Следователно е необходимо да се грижим нашите мисли, думи и действия да ни водят по пътя обратно към нашия Небесен Отец.

Вярност

Третата пътека към щастието е верността. Основополагащо е да разбираме, че Бог ни благославя според нашата вяра, която е източникът на живот с божествена цел и перспектива. Вярата е практически принцип, който ни вдъхновява да сме усърдни. Тя се изразява в нашето позитивно отношение и желание доброволно да вършим всичко, което Небесния Отец и Исус Христос искат от нас. Тя е това, което ни помага на колене да умоляваме Господ за напътствия, а след това ни насърчава да се изправяме и да действаме, уверени, че ще получим това, което е в съответствие с Неговата воля.

Докато вървите напред в своето пътуване, ще бъдете подлагани на изпитания, за да се види дали ще вършите всички неща, които Господ, вашият Бог ви заповядва (вж. Авраам 3:25). Това е част от житейския опит в смъртността. Ще е необходимо да бързате напред с увереност в Христа, водени от Духа, уповавайки се, че Бог ще се грижи за нуждите ви.

Помнете, че вие не трябва да позволявате вярата ви да отслабва, дори във времена на големи трудности. Докато сте непоколебими, Господ ще увеличава способността ви да се издигате над изпитанията на живота. Вие ще можете да укротявате негативните пориви и ще развивате способността да преодолявате дори изглеждащите на пръв поглед непреодолими пречки.

Святост

Светостта – друга пътека към щастието, е свързана с духовно и морално съвършенство. Светостта е показател за чистота на сърцето и на намеренията. Как можем да се трудим всеки ден, за да се храним духовно, така че да развиваме в себе си божествен характер?

Президент Харолд Б. Лий (1899 – 1973) отговаря: „Ние развиваме своята духовна същност, като я прилагаме на практика. … Трябва всеки ден да тренираме своя дух чрез молитва, като вършим добри дела и като споделяме с други хора. Трябва да подхранваме духа си, като четем от Писанията всеки ден, като провеждаме семейна домашна вечер, като посещаваме събрания, като вземаме от причастието. …

Праведният човек се стреми да става по-добър, знаейки че има всекидневна нужда от покаяние“[7].

Друг важен елемент от светостта е свързан с това да сключваме завети в храма и да ги спазваме. Ако сме верни, тези завети могат да ни издигат отвъд границите на нашата собствена сила и разбиране. Всички обещани благословии на Евангелието на Исус Христос могат да бъдат наши чрез верността ни на извършените от нас обреди и сключените завети с Небесния Отец и Исус Христос в храма. Част от модела за „щастлив живот“ включва построяване на храм за поклонение и за сключване на завети с Господ (вж. 2 Нефи 5:16, 27).

Ключовата точка на тази пътека е, че трябва да бъдем много

ХРАМЪТ ПРОВО СИТИ ЦЕНТЪР

старателни да се развиваме духовно и да бъдем морално чисти.

Подчинение

Спазването на всички Божии заповеди е свързано с другите пътища към щастие. След като нефитите се отделят от ламанитите, те преуспяват изключително много, понеже спазват разпоредбите, повеленията и заповедите „Господни във всяко нещо, според закона на Моисей“ (2 Нефи 5:10). Този модел на поведение е друг важен елемент от това да „жив(еем) щастливо“.

Президент Монсън учи: „Когато… спазваме (заповедите), нашият живот е по-щастлив, по-пълноценен и не така сложен. Нашите трудности и проблеми ще бъдат по-лесни за понасяне и ще получаваме (Божиите) обещани благословии“[8]. Той също така казва: „Знанието, което търсим, отговорите, за които копнеем, и силата, която желаем днес, за да се изправяме пред трудностите на един сложен и променлив свят, могат да бъдат наши, ако охотно се подчиняваме на Господните заповеди“[9].

Спасителят ни умолява:

„Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди. …

Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде възлюбен от Моя Отец и Аз ще го възлюбя, и ще му Се явя лично“ (Йоан 14:15, 21).

Безкористност и любов

Златният път към щастие се характеризира с безкористност и любов – любов, изпълнена със загриженост, заинтересованост и известна доза милосърдие към всяка жива душа. Любовта е прекият път към щастието, което ще обогатява и благославя живота ни и живота на другите хора. Това означава, както казва Спасителят, че вие проявявате любов дори към враговете си (вж. Матей 5:44).

Като правите това, вие ще изпълнявате по-голямата заповед да обичате Бог. Ще се извисявате над злите ветрове, които духат – над нечестивото, над това, което води до провал и над неприятното. Истинско и трайно щастие идва, само когато избираме да спазваме заповедта: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“ (Матей 22:37, вж. също Второзакония 6:5, Марк 12:30, Лука 10:27).

Нека всеки един от нас избира да обича Господ и да следва Неговите пътища към щастие, което е „целта и причината за нашето съществуване“[10]. ■

От встъпително обръщение, „Paths for Happiness“, отправено в Университета Бригъм Йънг – Хавай на 8 юни 2017 г.

БЕЛЕЖКИ

1. “Happiness,” Gospel Topics, topics.lds.org.
2. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1919, 180.
3. “Happiness,” *Psychology Today,* psychologytoday.com/basics/happiness.
4. “Happiness,” *Psychology Today.*
5. Томас С. Монсън, „Примери за праведност“, *Лиахона,* май 2008 г., с. 65.
6. Richard G. Scott, “Making the Right Decisions,” *Ensign,* May 1991, 34.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 176, 178.
8. Томас С. Монсън, „Спазвайте заповедите“, *Лиахона,* ноем 2015 г., с. 83.
9. Томас С. Монсън, „Подчинението дава благословии“, *Лиахона,* май 2013 г., с. 92.
10. Джозеф Смит в *History of the Church,* 5:134.

Научете какво е истинско щастие на **lds.org/go/41849.**

Брак, пари и вяра

От Съндей Чибуике Обаси

Отидох на среща на несемейни пълнолетни младежи в Кумаси, Гана, не защото имах нужда от приятелка (вече бях сгоден), а защото се нуждаех от повече мотивация и срещата би била правилното място, където да я намеря. Наистина, на тази среща бе отговорено на молитвите ми, след като сестра Кол – възрастна мисионерка, на която е възложено да работи с несемейни младежи, говори за важността на сключването на брак в храма.

Към края на обсъждането изражението на лицето ѝ внезапно се промени и тя каза: „Нямате нужда от пари, за да сключите брак, всичко, от което се нуждаете, е вяра“. Имах чувството, че говори лично на мен, но не мислех, че наистина мога да го приложа, след като трябваше да купим няколко неща, за да се подготвим за сватбата. Казах си: „Как може да нямам нужда от пари, а само от вяра?“

Размишлявах над това отново и отново през седмицата. В процеса се запитах: „Ограничени ли са възможностите на Бог?“ В началото си помислих, че не са, но после, реших, че са ограничени. След това последва въпросът: „Как може да са ограничени, ако Той е всемогъщ?“ Тогава Духът ме научи на отговора: Благословиите на Бог зависят от това, доколко ние Му се подчиняваме. Способността Му да ни благославя не е ограничена, но ние трябва да каним тези благословии, като упражняваме вяра и правим това, което Той желае да правим.

По-късно се обадих на годеницата си Присила, за да обсъдим плановете за сватбата ни. Въпреки липсата на пари, решихме да изберем дата за сватбата, но не можахме да се спрем на конкретна дата. Съгласихме се тя да попита епископа си кои дати са свободни в графика на района и кола. От предложените от него две дати избрахме 27 септември 2014 г. – което означаваше, че оставаха едва седем седмици до деня на сватбата ни!

Моята годеницата и аз имахме малко време преди сватбата и още по-малко пари след нея, но имахме нещо по-важно – вяра.

Присила попита: „*Обим* (означава „сърце мое“ на езика игбо), имаш ли някакви пари? Остава много малко време“.

Отговорих: „Не, но имам малко вяра“.

Тя се засмя и каза: „Това е добре. Нека да постим и да се молим“. Цитирайки 1 Нефи 3:7, тя продължи: „Господ ще подготви път за нас, защото ни е заповядал да се оженим“.

През тази седмица ми платиха за работа, която бях свършил преди месеци. Тогава Присила ми каза, че иска да започне бизнес, за да изкара още пари. С парите, които бях изкарал, тя купи използвани дамски чанти и ги препродаде. След като купи някои от нещата от списъка с необходими неща, ѝ останаха два пъти повече пари, отколкото ѝ бях дал.

През този период нямах работа. Всяка обещана ми работа се провваляше. Оставаха две седмици до сватбата и все още имаше неща, които трябваше да купим. Годеницата ми предложи да отложим датата. Всичко, което казах, бе: „Ще се случи чудо“.

Само два дни преди деня на сватбата то се случи – платиха ми за работа, която бях свършил повече от две седмици преди това. Така научих, че с вяра и усилен труд, Господ ще ни благославя в постигането на праведните ни цели.

Отидохме в банката да осребрим чека и от там направо на пазара, за да купим оставащите от списъка неща, посред силен дъжд, който ние видяхме като израз на одобрение от небесата за нашата проява на вяра.

Оженихме се по-малко от 24 часа след това. Когато бяхме помолени да си кажем клетвите, чувството не беше като нищо, което бях изпитвал в живота си. Чувствах се толкова преуспял, че вярвах, че мога да правя всичко с вяра от този момент нататък. По-късно бяхме запечатани в храма Акра Гана.

Макар да е нужно *определено количество* пари, за да се подготвите за брак, най-важното нещо, от което се нуждаете, е вяра. ■

Авторът живее в район Ашанти, Гана.

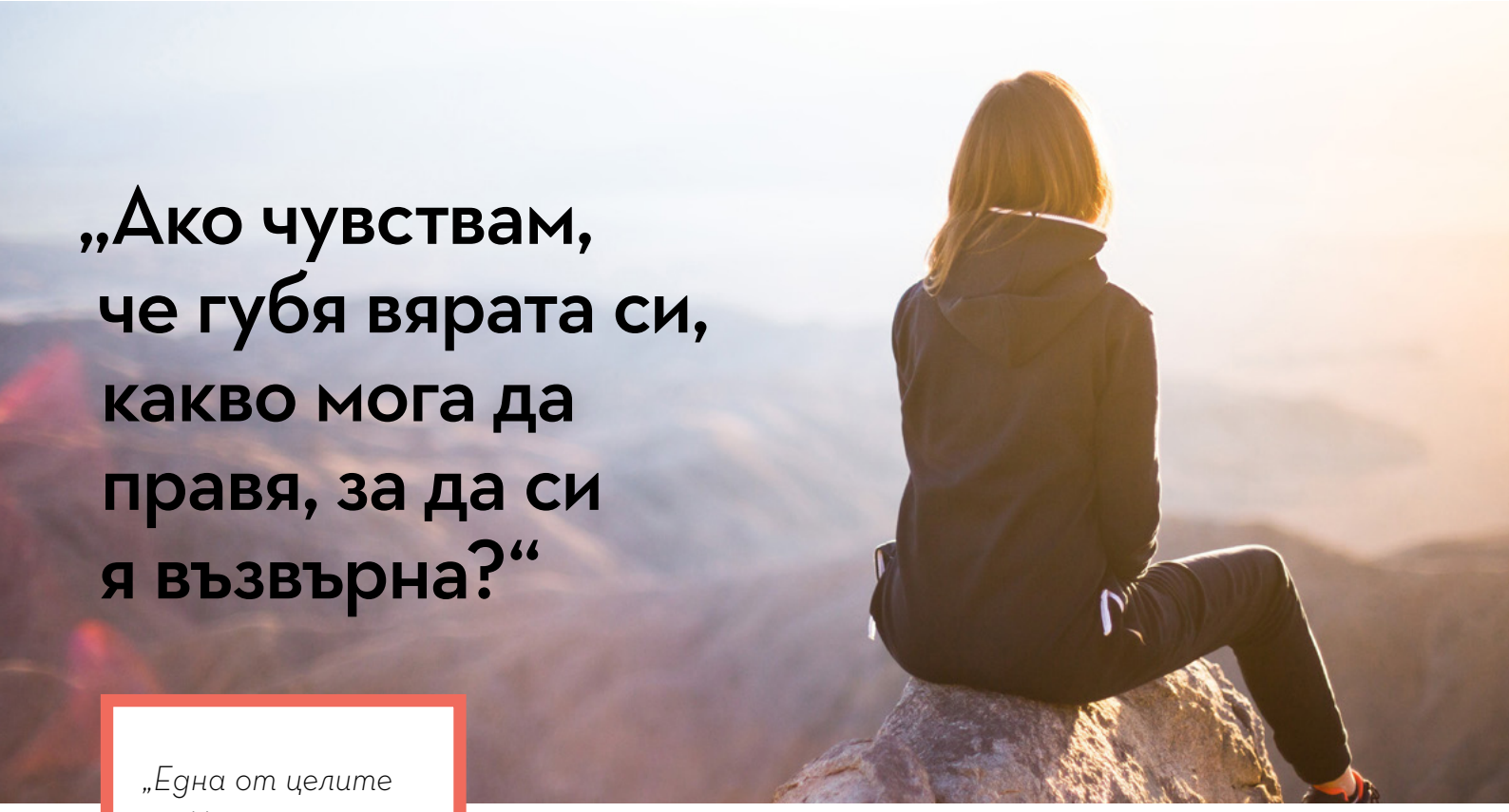

„Ако чувствам, че губя вярата си, какво мога да правя, за да си я възвърна?“

„Една от целите на Църквата е да подхранва и отглежда семето на вярата – дори и понякога в песъчливата почва от съмнение и несигурност...

... Моля, първо поставете съмненията си под съмнение, преди да поставите вярата си под съмнение“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, „Елате и се присъединете към нас“, обща конференция, октомври 2013 г.

Обръщайте се към Писанията

Когато ми е трудно да чувствам Духа, от полза ми е да се обръщам към Писанията и да виждам вярата, която всички имат. Това ми дава вяра. Може би молитвите ни са били наистина къси. Опитайте се да сте по-искрени и Небесният Отец ще ви помага да възвърнете вярата си.

Крис Б., 14 г., Орегон, САЩ

Подхранвайте семето на вярата

Знам, че мога да се моля на Отец и да Го моля да ми помага да се грижа за семето на вярата, което расте. Трябва да правя необходимите неща, за да го подхранвам, като да чета от Писанията, да търся духовни преживявания, да броя благословиите си и да моля за помощ семейството си. По този начин вярата ми може отново да започне да израства. Няма да стане от днес за утре – това е процес, който отнема време. Трябва да имам търпение и да се уповавам на Господ.

Елиас Б., 18 г., Мендоса, Аржентина

Изяснете го заедно

Когато чувствам, че губя вяра, говоря с майка и татко и ние заедно изясняваме нещата. Понякога пеем възвисяваща песен след това, за да можем да чувстваме Духа.

Емали К., 15 г., Колорадо, САЩ

Питайте родителите си

Освен да се обръщаме в молитва към Небесния Отец, можем да питаме родителите си как да се върнем при Него и да възвърнем вярата си.

Елиас С., 12 г., Пайсанду, Уругвай

Моли се, питай другите и чети

Като човек, чиято вяра беше отслабнала, направих три неща, за да си я възвърна. Първо се молих. Молитвите за сила и за това какво да направя свършиха добра работа. Второ, говорих с близки приятели и те ми помогнаха изключително много, когато имах нужда. Трето, четох от Писанията. Много стихове са свързани с вярата и могат да ни помагат да си я възвърнем.

Джак Дж., Флорида, САЩ

Отговорите са предназначени за помощ и отправна точка, не като официални изложения на ученията на Църквата.

Защо Бог позволява да има войни?

Войните са били част от историята на хората на тази земя почти от самото начало. Но Господ, Князът на Мира, не желае да водим войни едни с други. Той плаче, когато хората избират да не се обичат един друг и когато „те са без обич и мразят собствената си кръв“ (Моисей 7:33), развращавайки земята с насилие (вж. Битие 6:11–13). Онези, чието нечестие води до войни на земята, ще бъдат съдени за своите действия.

Господ е заповядал на Своя народ: „Откажете се от война и възвестете мир“ (У. и З. 98:16). Въпреки това, Господ също казва, че когато народите вдигат оръжие едни срещу други, ние понякога сме оправдани да защитаваме семействата си, народа си и свободата си от унищожение, тирания и подтисничество (вж. Алма 43:47, Алма 46:12–13, У. и З. 134:11). И светиите от последните дни, които служат във военните организации на своите страни, постъпват според принципа, „че сме поданици на крале, президенти, управници и съдии“ (Символът на вярата 1:12).

Повече за тази тема, вж. Гордън Б. Хинкли, „Война и мир“, обща конференция, април 2003 г.; „War“, Gospel Topics, topics.lds.org.

СНИМКИ ОТ GETTY IMAGES

Следващ въпрос

„Как патриархалната ми благословия може да ми помага да вземам решения?“

Изпращайте отговорите си, а по желание и снимки с висока резолюция, до 15 май 2018 г. на *liahona.lds.org* (изберете „Submit an Article“ или „Feedback“)

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

МОЛ

Следвайте примера на Джозеф Смит и модела на Възстановяването.

ИТВАТА

КЛЮЧЪТ КЪМ СВИДЕТЕЛСТВОТО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО

От старейшина Робърт Д. Хейлз (1932 – 2017)
От Кворума на дванадесетте апостоли

Като ръководители на Църквата, често ни питат: „Как се получава свидетелство за Възстановеното Евангелие на Исус Христос?“

Придобиването на свидетелство и обръщането във вярата започват с изучаване и молитва. След това е необходимо да живеем с търпение и постоянство според Евангелието, като каним и се уповаваме на Духа. Животът на Джозеф Смит и моделът на Възстановяването са отлични примери за този процес. Докато (споделяте)... събитията, свързани с Възстановяването, търсете онези стъпки, които водят към свидетелство...

Обръщайте се към Писанията. Коленичете в молитва. Питайте с вяра. Вслушвайте се в Светия Дух.

ФРАГМЕНТ ОТ *ЖЕЛАНИЯТА НА СЪРЦЕТО МИ II*, ОТ УОЛТЪР РЕЙН. СНИМКА ОТ GETTY IMAGES

Голямо объркване

Джозеф Смит бил роден на 23 декември 1805 г. в Шарън, щата Вермонт. Той израснал в семейство, в което се молили и изучавали Библията. В младостта си той бил заинтригуван от религията и открил „голямо объркване“ относно учениятa на Христа, „свещеник спореше със свещеник и вярващ с вярващ“ (Джозеф Смит – История 1:6).

Това объркване… започнало векове по-рано по време на така нареченото Голямо вероотстъпничество. Денят на Христос „няма да бъде“, казвал апостол Павел, „докато не дойде отстъплението“ (2 Солуняните 2:3).

Няколко десетилетия след възкресението на Христос, Неговите апостоли били убити, а учениятa Му били опорочени и свещеничеството отнето от земята. Но Павел, като виждал нашите дни, пророкувал, че „когато се изпълнят времената (Бог ще) събере в Христос всичко“ (Ефесяните 1:10). Той отново щял да възстанови на земята истинската Църква на Христос. …

Джозеф намира отговор

Джозеф Смит… на възраст 14 години се намерил във водовъртежа на „(религиозни) спорове“. Той често се питал: „Ако някоя от (тези църкви) е права, коя е тя и как мога да го разбера?“ (Джозеф Смит – История 1:10)

Джозеф се обърнал за отговори към Библията. „Но ако на някого от вас не достига мъдрост – прочел той в посланието на Яков – нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му бъде дадена“ (Послание на Яков 1:5).

Като следвал напътствието на Яков, Джозеф отишъл в една горичка, недалече от неговия дом и се помолил. Докато призовавал Бог, над него се спуснал „един стълб от светлина, по-ярък от слънцето“ по пладне и „две Личности“ се явили. „Единият от Тях проговори(л), като … (нарекъл Джозеф) по име и каза(л), посочвайки Другия: *Този е Моят Възлюбен Син! Него слушай!*“ (Джозеф Смит – История 1:16–17)

Бог Отец и Неговият Син Исус Христос разговаряли с Джозеф. Те отговорили на неговия въпрос. Те го учили, че истинската Църква на Христос е била загубена от земята. Джозеф разбрал, че тези членове на Божеството са отделни и отличими една от друга личности, че го познават по име и че желаят да отговарят на неговите молитви. Небесата се отворили и нощта на Вероотстъпничеството приключила, а светлината на Евангелието започнала да изгрява.

Подобно на Джозеф, мнозина от нас търсим светлината на истината. … И ние като Джозеф трябва да изследваме Писанията, да се молим, … да се смиряваме и да се учим да упражняваме вяра.

Мороний и златните плочи

По време на трите години след неговото видение Джозеф (казва, че често се чувства обезкуражен заради (своите) слабости и несъвършенства). Но той не загубил своята вяра, нито забравил за силата на молитвата.

На 21 септември 1823 г., когато бил на 17 години, (Джозеф) коленичил, „за да иска опрощение за (своите) грехове… и (да получи) проявление относно (своето) състояние и репутация пред (Бог)“ (вж. Джозеф Смит – История 1:29). Докато се молел, се появила отново светлина, която се увеличила дотолкова, че „в стаята не стана(ло) по-светло и от ден“ (стих 30). В тази светлина стояла една личност, облечена в роба с „изключителна белота“ (стих 31). Той се обърнал към Джозеф по име и се представил с името Мороний. Той казал, че „Бог има работа за (Джозеф)“ и му казал за древен летопис, издълбан върху златни плочки, който, след като бъде преведен, щял да стане Книгата на Мормон. Книгата съдържала пълнотата на Евангелието. (Вж. стихове 33–34.)… На Джозеф било наредено да се сдобие с… летописа, който бил заровен… (в) хълма… Кумора.

На следващия ден Джозеф намерил плочите, но още не било дошло времето да ги извади. Мороний казал на Джозеф да се среща с него там на същия ден през следващите четири години (вж. стихове 52–53). Джозеф се подчинил. Всяка година

той отивал на хълма, където Мороний го „учел“ относно възстановяването на Христовата църква. …

Джозеф получил плочите на 22 септември 1827 г., когато бил 21-годишен. Той също получил едно древно средство за техния превод, което се нарича Урим и Тумим. Като използвал този свещен тълкувател, едновременно със Светия Дух, Джозеф Смит започнал работата по превода. …

Възстановяването се осъществява

На 23 години Джозеф превеждал плочите, когато той и (неговият писар), Оливър (Каудъри), стигнали до един пасаж, посветен на кръщението за опрощение на греховете. … Те искали да знаят повече. Джозеф знаел какво да направи.

На 15 май 1829 г. (Джозеф и Оливър) отишли в гората, за да питат Господ. Докато се молили, Иоан Кръстител се явил в „облак от светлина“ (Джозеф Смит – История 1:68). Той… по време на земния си живот бил кръстил Спасителя и той притежавал онези свещенически ключове, които са необходими за извършването на този обред чрез властта на Бог.

… Йоан… положил ръце (на главата на Джозеф и после на Оливър) и им предал свещеничеството на Аарон (вж. У. и З. 13, Джозеф Смит – История 1:68–69). … В края на май или в началото на юни 1829 г. свещеничеството на Мелхиседек или по-висшето свещеничество било дадено на Джозеф и Оливър от апостолите Петър, Яков и Йоан.

Преводът на Книгата на Мормон приключил през същия месец юни, а тя била публикувана по-малко от година по-късно на 26 март 1830 г. … Дни по-късно, на 6 април, Църквата била официално организирана. … Както пророкувал Павел, древната Църква на Христос била отново установена на земята.

Но делото на Възстановяването не било приключило. … (Храмът Къртлънд, първият храм, построен в тази диспенсация), бил осветен… на 27 март 1836 г. Една седмица по-късно, на 3 април, там било проведено събрание. След една тържествена и тиха молитва,… Господ Исус Христос (се явил на Джозеф и Оливър). … Моисей, Елияс и Илия също се явили (в храма Къртлънд) и (предали ключовете на свещеничеството) на Джозеф (вж. У. и З. 110).

Модел, който да следваме

Братя и сестри, можем ли да видим модела? Всяко главно събитие от Възстановяването — Първото видение, явяването на Мороний и публикуването на Книгата на Мормон, възстановяването на свещеничеството и явяването на Исус Христос след освещаването на Неговия храм, било предшествано от молитва. …

(Много пъти) аз чувствах безспорното свидетелство на Духа Божий, който като огън гореше в сърцето ми, че възстановеното Евангелие е вярно. … (Ако не знаете тези неща за себе си), позволете ми да ви предложа да приемете поканата, отправена от Мориний в Книгата на Мормон: „И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух. И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко“ (Мороний 10:4–5). …

… Следвайте примера на Джозеф Смит и модела на Възстановяването. Обръщайте се към Писанията. Коленичете в молитва. Питайте с вяра. Вслушвайте се в Светия Дух. … И в името на Исус Христос аз обещавам: „Ако… помолите (Небесния Отец) с вяра, вярващи, че ще получите, с усърдие в спазването на заповедите (Господни), тези неща наистина ще ви бъдат сторени знайни“ (1 Нефи 15:11). ■

Из обръщение по време на общата конференция през октомври 2003 г.

ФРАГМЕНТ ОТ *ИСУС ХРИСТОС СЕ ЯВЯВА НА ПРОРОКА ДЖОЗЕФ СМИТ И ОЛИВЪР КАУДЪРИ*, ОТ УОЛТЪР РЕЙН *ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО НА МЕЛХИСЕДЕК*, ОТ УОЛТЪР РЕЙН

КАКВО, ЗАЩО и КАК:

ВЕРООТСТЪПНИЧЕСТВОТО, РАЗДЕЛЕНО НА ЧАСТИ

От Фейт Съдърлин Блакхърст
Списания на Църквата

Да кажем, че сте на море за две седмици със семейството на ваш приятел. Много се забавлявате, но вашето семейство започва да ви липсва. Тогава получавате съобщение от баща си, който иска да научи как вървят нещата – точно това ви трябва, за да почувствате, че сте обичани и че не сте забравени.

Животът на земята прилича малко на това. Бог не ни изпраща текстови съобщения, но ние сме далеч от небесния ни дом, така че един начин, по който Небесният Отец споделя любовта Си, е като ни изпраща пророци.

ДИСПЕНСАЦИЯ

Пророците ръководят така наречените *диспенсации* – периоди от време, когато (1) Бог има поне един упълномощен свещенически ръководител на земята и (2) този ръководител научава плана за спасение лично от Бог. След това пророкът преподава или *дава* Евангелието на хората.

Благодарение на Писанията, ние знаем за много от диспенсациите. Някои важни диспенсации са тези на Адам, Енох, Авраам, Моисей, Исус Христос и Джозеф Смит. Господ започва една диспенсация чрез всеки от тези пророци.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ БЕН САЙМЪНСЕН

За да преподавате Евангелието, трябва да можете да обяснявате какво представляват вероотстъпничеството, диспенсациите и Възстановяването. Тази диаграма може да е от полза.

ВЕРООТСТЪПНИЧЕСТВО

Вероотстъпничество=нечестие. Когато човек или група хора се отклонят от истините на Евангелието на Исус Христос, отхвърлят пророците и изпадат в грях, те са в период на вероотстъпничество.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

Възстановяване е действие за връщане на нещо към първоначалното му състояние. То не е реформация, която променя нещо съществуващо, за да създаде нещо ново. Например, ако искате да възстановите стара къща, вие ще я построите в същия вид, в който е била първоначално. Можете да искате да добавите нова камина, но тогава вие ще я променяте, а не възстановявате.

Евангелието на Исус Христос трябвало да бъде възстановено, защото е било изгубено по време на Голямото вероотстъпничество. В продължение на векове хората са живели без истинската Църква. Затова Господ *възстановява* Своята Църква и Евангелие чрез Джозеф Смит, точно както древните пророци са пророкували (вж. Исайя 2:1–3, 29:13–14; Деянията 3:19–21; Откровението 14:6–7; 2 Нефи 3:3–15).

Истинското Евангелие на Исус Христос е тук, за да устои – затова ще устоите ли вие с него? Дори светът да става все по-нечестив, Църквата на Исус Христос ще устои до края.

Вие трябва да направите избор – изборът, който е стоял пред хората, живели на земята, от началото на света – ще следвате ли пророка? Ако отговорът е „Да“, ще бъдете благославяни и Духът ще ви води.

РЪКОВОДИТЕЛИ НА ДИСПЕНСАЦИИ

Тези пророци са призовани от Бог „въз основа на извънредната им вяра и добрите им дела“ (Алма 13:3, вж. също Авраам 3:22-23). Свещеническите ключове, които те притежават, са възстановени и дадени на Пророка Джозеф Смит.

Следват няколко интересни неща за тези пророци. Вижте какво още може научите за тях, докато изучавате Писанията.

АДАМ

Адам е истински пионер – той е първият човек на земята и първият пророк! Той учи семейството си на Евангелието, но дори и в началото, много „търс(ят) собствените си съвети в мрака“ и отхвърлят истината (Моисей 6:28).

ЕНОХ

Някога чували ли сте цял град да бъде вдигнат в небесата? Е, градът Сион, основан от Енох, бил толкова праведен, че хората от него отишли да живеят с Бог (вж. Моисей 7:23).

НОЙ

Знаете за Ноевия ковчег. Само осем души – семейството на Ной – оцеляват след потопа, защото се вслушват в предупрежденията на Ной (вж. Битие 7, Моисей 8). Знаете ли, че той получава свещеничеството, когато е на 10 години (вж. У. и З. 107:52) и че „изполини... търс(ят) Ной, за да отнемат живота му“ (Моисей 8:18)?

АВРААМ

Авраам почти е пожертван от нечестиви свещеници, но един ангел го спасява (вж. Авраам 1). Той има някои удивителни откровения, включително това за доземния живот. Членовете на Църквата са негови наследници, а заветът на Авраам е наречен на негово име. (Вж. Авраам 2-5.)

МОИСЕЙ

Моисей извежда израилтяните от Египет и им помага да получат свобода. Той „търсеше усърдно да освети людете си, та те да могат да видят лицето Божие, но те вкоравиха сърцата си и не можаха да устоят на присъствието Му“ (У. и З. 84:23-24). Всъщност, поради собственото си вероотстъпничество, те обикалят в пустинята в продължение на 40 години!

ИСУС ХРИСТОС

Исус Христос не само проповядва Евангелието и извършва много чудеса, но Той също установява Своята Църква на земята. Той извършил Единение за греховете ни, бил разпънат на кръст и възкръснал, за да ни даде възможност да преодолеем духовната и физическата смърт. Той е главата на Своята Църква днес, Той и Небесният Отец са източник на свещеническата власт.

ГОЛЯМОТО ВЕРООТСТЪПНИЧЕСТВО

След Възкресението на Спасителя, Неговите апостоли и други ръководители на Църквата се опитват да разпространяват Евангелието, но хората отхвърлят ученията им и дори убиват повечето от апостолите. Поради нечестието на хората пълнотата на Евангелието е изгубена от земята. Светът изпада в духовен мрак (вж. Исайя 60:2).

- В продължение на повече от 1 000 години хората нямат достъп до обредите на спасение, благословиите на храма или напътствията на пророк.
- Изгубени са ценни истини от Библията.
- Преподават се лъжливи идеи относно истинската същност на Бог.
- Някои от обредите за спасение са променени или преподавани неправилно (вж. Исайя 24:5).
- С времето това вероотстъпничество води до възникването на множество църкви.

РЕФОРМАЦИЯТА

По време на Голямото вероотстъпничество някои религиозно-настроени хора в Европа осъзнават, че Евангелието на Исус Христос не се преподава правилно. Тези реформатори не са пророци, но правят най-доброто, което могат, за да преподават истината така, както я разбират. Те помагат Библията да стане достъпна за повече хора. Много от тях се борят за религиозна свобода и подготвят пътя за Възстановяването на Евангелието.

ДЖОЗЕФ СМИТ

И така, пълнотата на Евангелието изгубена ли е завинаги? Не! Бог отново разкрива важни истини на Джозеф Смит. Небесни пратеници възстановяват и дават на Джозеф всички необходими свещенически ключове (вж. У. и З. 27:8–13, 110, 128:18–21), и така това е „диспенсация(та) на пълнотата на времената“ (У. и З. 138:48). Известна е също като последните дни, защото е последната диспенсация преди Второто пришествие на Исус Христос.

Вие сте тук

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО

Познайте какво? ВИЕ имате благословиите на Възстановяването. Да, вие!

- Църквата на Исус Христос е възстановена с пророк и апостоли, които да я ръководят.
- Книгата на Мормон, Учение и завети, Скъпоценен бисер и други съвременни откровения са възстановили ценни истини, които били изгубени (вж. 2 Нефи 27).
- Джозеф Смит е получил свещеничеството на Аарон от Йоан Кръстител (вж. У. и З.13) и свещеничеството на Мелхиседек от апостолите Петър, Яков и Йоан (вж. У. и З. 128:20).
- Упълномощени носители на свещеничеството изпълняват правилно обредите на спасението.
- И ние знаем, че истината повече никога няма да бъде изгубена чрез вероотстъпничество (вж. Даниил 2:44). ■

Като учите за Исус Христос, вие каните Неговия мир и присъствие в живота си.

От Сара Хансън

Представете си какво е да прочетете *всичко*, което е написано за Спасителя в Писанията – Светата Библия, Книгата на Мормон, Учение и завети, Скъпоценен бисер. Това изисква страшно много време и труд! Но през януари 2017 г. президент Ръсел М. Нелсън отправи покана да направим точно това – да изучим всичко в стандартните произведения, което Исус е казал или извършил. Президент Нелсън казва, че успешното завършване на проекта го е направило „различен човек“. Той не само научава повече за Исус Христос, но и усеща, че отдадеността му към Него е станала по-дълбока[1].

Можете да се доближавате към Христос, като учите за Него. Изучаването на Неговия живот и цели кани Неговия мир в живота ви и ви помага да опознавате Него и Небесния Отец. Вижте как тези младежи отговарят на два въпроса: (1) Коя е любимата ви история за Спасителя от Писанията и защо? (2) И как това да изучавате Писанията ви носи мир?

ФРАГМЕНТ ОТ *КЪДЕ СА ДЕВЕТИМАТА*, ОТ ЛИЗ ЛЕМЪН СУИНДЪЛ

ДА ОПОЗНАВАМЕ СПАСИТЕЛЯ

Харесвам историята за десетте прокажени, защото Христос проявява толкова много любов към прокажения, който Му благодари. Исус му казва: „твоята вяра те изцели“ (Лука 17:19, вж. стихове 11–19). Обичам истинската доброта, която Той проявява към всички.

Поради някои скорошни трагедии в моето училище, всеки там се нуждае от много мир и утеха. Намерих сила и мир, докато учех в Семинара. Учителите в Семинара правят Писанията и Евангелието приложими в личния живот на всички. Наистина е интересно да се види разликата между случващото се в класната стая на Семинара в сравнение с класната стая в училище. Просто там се усеща друга атмосфера, която носи мир.

Габриел С., 16 г., Колорадо, САЩ

Разказът на Алма за вярата и словото Божие (вж. Алма 32:18–43) ме научи, че когато сеем любов, ние получаваме любов. Както Алма обяснява на зорамитите, вярата е подобна на семе. Тя е да вярваме, че нещо е истина, без в действителност да сме били там, за да го видим. Вярата нараства, когато човек има желание да вярва и да се вслушва в словото Божие. Всичко това ми помага да съм спокойна, укрепва сърцето ми и получавам свидетелство, че Небесният Отец гледа на мен с очи, изпълнени с любов и милост.

Когато изучавам Писанията всеки ден, разбирам по-добре любовта, която нашият Спасител изпитва към всеки един от нас. Това знание ми помага да обяснявам на приятелите си в училище, че не са сами, когато имат проблеми, защото има Бог, който ни обича.

Мария Д., 17 г., Гуадалахара, Испания

Харесвам историята в 3 Нефи 17, където Спасителят посещава Американския континент и кани децата да дойдат при Него. Той сяда заедно с тях и отделя време за всяко едно поотделно. Това за мен е удивителна история, показваща кой е Исус Христос и колко много любов изпитва

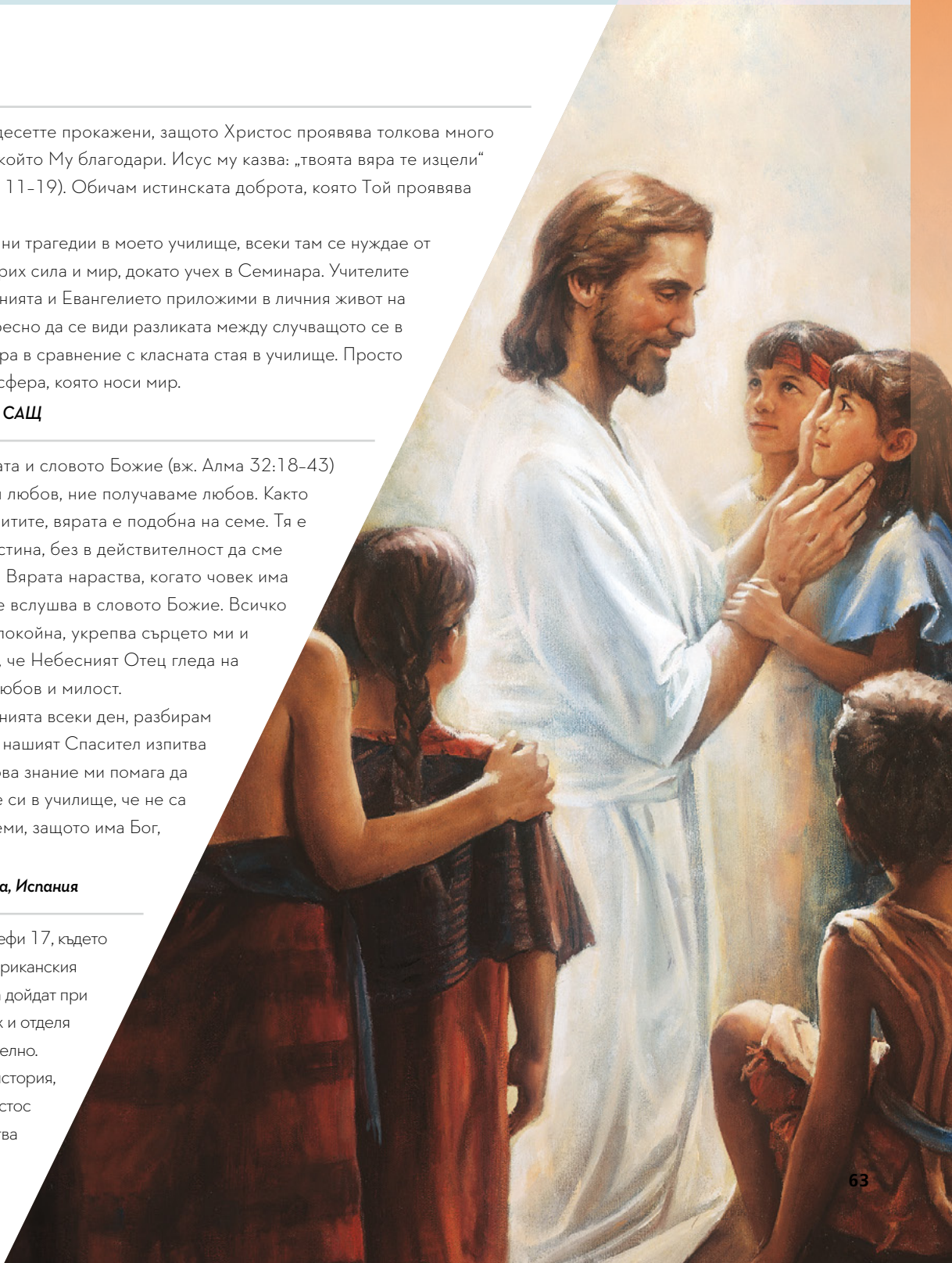

ФРАГМЕНТ ОТ *ХРИСТОС И ДЕЦАТА ОТ КНИГАТА НА МОРМОН*, ОТ ДЕЛ ПАРСЪН

Обичам историята, когато Исус идва на Американския континент, пита дали има болни и страдащи сред хората, след което ги изцелява. След това благославя малките деца. (Вж. 3 Нефи 17.) Мисля, че това е наистина интересна и въздействаща история. Обичам малките деца и ми харесва, когато хората им дават повече любов, защото децата са толкова чисти. Тази история ми показва дълбочината на любовта, която Спасителят изпитва към нас. Щом Той тогава е обичал хората достатъчно, за да направи всичко, което е направил, Той може да обича и нас днес.

В Исайя 53:3 Спасителят е наречен „човек на скърби и навикнал на печал". Докато си мисля за Единението на Христос, какво е изтърпял за нас и как мога да получа опрощение, когато се разкайвам за греховете си, аз чувствам истински мир. Много хора в Книгата на Мормон – синовете на Мосия, Амон и сина на Алма – са имали лошо минало, но са могли да получат опрощение. Те са се обърнали към Христос, покаяли са се и са станали велики примери, от които можем да се учим днес. Утеха е да знам, че на мен също може да бъде простено.

Алина Т., 18 г., Орегон, САЩ

Любимата ми история за Исус от Писанията е, когато по молба на Своята майка Той превръща водата във вино по време на една сватба (вж. Йоан 2:1–11). Тя ми е любимата, защото показва уважението на Исус към жените и по-специално към майка Му. Тази история насърчава децата да се подчиняват на родителите си не от страх, а от огромна любов. Исус Христос е примерът, към който всеки трябва да се стреми. Любовта Му към Неговата майка никога не се изчерпва така и нашата любов към родителите ни не трябва да спира. Това е също любимият ми откъс, защото Неговото чудо е дело на служба и ние също можем да правим чудеса, като помагаме на другите.

Този и други откъси от Писанията ми носят мир. Голяма утеха е да знам, че ако винаги се стремя да уча за Христос и да следвам учението Му, един ден мога да се върна при нашия любящ Небесен Отец.

Ан Р., 17 г., Виктория, Австралия

Той към всеки от нас. Вярвам, че Той ще сяда и до всеки един от нас, когато се нуждаем от Неговата помощ.

Тази година си поставих за цел да чета по една страница от Писанията всеки ден. Докато правех това, започнах всеки ден с нетърпение да очаквам времето за четене. Като се опитвах да отделям време, за да разбирам словата и историите в Писанията, научих толкова много от тях и се доближих до Небесния ми Отец и Исус Христос, тъй като учех и за Тях. Това донесе много мир в живота ми.

Ана К., 17 г., Монтана, САЩ

ФРАГМЕНТ ОТ *ХРИСТОС И БОГАТИЯ МЛАД МЪЖ*, ОТ ХАЙНРИХ ХОФМАН

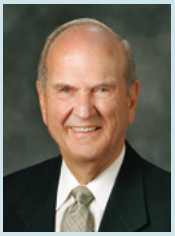

СЪСРЕДОТОЧАВАЙТЕ СЕ ВЪРХУ НЕГО

„Нашият фокус трябва да бъде съсредоточен върху Спасителя и Неговото Евангелие. Нужни са умствени усилия да се стремим да гледаме към Него във *всяка* своя мисъл. А когато правим това, нашите съмнения и страхове ни напускат“.

Президент Ръсел М. Нелсън, „Да получаваме силата на Исус Христос в живота ни“, обща конференция, април 2017 г.

Обичам историята за Христос и богатия юноша (вж. Марк 10:17–22). Тя ми дава прозрение и разбиране за това да поставям Бог над всичко. Да бъдем помолени да продадем всичко материално което притежаваме, е много трудна задача за почти всеки. Но мисля, че да сме готови да поставяме Бог над притежанията си е едно от нещата, които всеки от нас трябва да научи в живота. Безграничната любов на Исус Христос към нас е наистина забележителна. Тя определено е по-добра от всяка сума пари или притежания, които можем да придобием в този живот.

Четенето на Писанията ми носи мир и утеха, а също и повече мъдрост и разбиране. Макар че може не винаги да чувствам силата от изучаване на Писанията веднага, знам че да ги чета влияе положително на живота ми, помага ми да чувствам Духа и да разпознавам Неговите подтици.

Юджен К., 19 г., Тайчунг, Тайван

Когато Христос отива да види едно младо момиче, което умира, една жена с кръвотечение просто се докосва до дрехата Му и е изцелена. Христос се обръща и говори с нея, след като осъзнава, че тя Го е докоснала (вж. Лука 8:43–48). Макар че отива да помага на някого другиго, Христос отделя време и за нея. Христос също отделя време за всички нас.

Наистина съм много заета в живота – бързам за училище, за уроци по балет и други задачи. С всичко това, не ми остава много време да съм сама или да чувствам мир. Но когато чета от Писанията или се моля, аз чувствам мир. Хубаво е да се чувствам така и да си почивам за малко от натовареността. В тези моменти на мир аз се приближавам до Спасителя и израствам в Евангелието. ■

Зоуи Б., 17 г., Юта, САЩ

Авторката живее в щата Юта, САЩ.

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Ръсел М. Нелсън, „Пророците, ръководителите и божественият закон“ (духовно послание за пълнолетни младежи по света, 8 януари 2017 г.), broadcasts.lds.org; „Да получаваме силата на Исус Христос в живота ни“, обща конференция април 2017 г.; “Study the Savior’s Words,” *Liahona,* Jan. 2018, 56–59.

ФРАГМЕНТ ОТ ЖЕНА СЕ ДОПИРА ДО ДРЕХАТА НА ХРИСТОС, ОТ ХАЙДИ ДЕЙНС ДАРЛИ

Какво означава Възстановяването за мен

Възстановяването на Църквата започнало, когато Небесният Отец и Исус Христос се явили на Джозеф Смит през 1820 г. След това се случили други важни събития, за да бъде установена Църквата на Исус Христос отново на земята. Прочетете, изрежете и залепете тези карти върху хартия и изиграйте игра за намиране на свързаните карти.

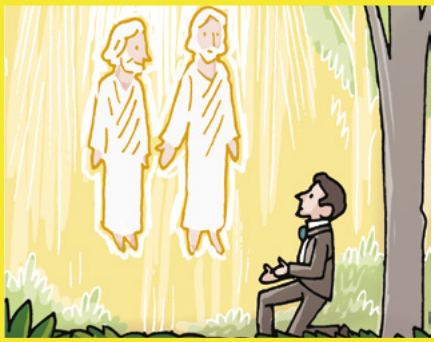

Небесният Отец и Исус Христос се явили на Джозеф Смит...

... затова знам, че Те имат тела като мен!

Джозеф Смит превел златните плочи...

... сега мога да чета Книгата на Мормон!

Йоан Кръстител дал свещеничеството на Аарон на Джозеф Смит и Оливър Каудъри...

... и затова мога да бъда кръстен(а) в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни!

Петър, Яков и Йоан възстановили свещеничеството на Мелхиседек...

... и затова мога да получа дара на Светия Дух!

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ АДАМ КОФЪРД

Църквата била организирана на 6 април 1830 г...

... и затова мога да ходя на църква.

Ема Смит събрала песни за първата книга с химни на Църквата...

... и затова мога да пея химни!

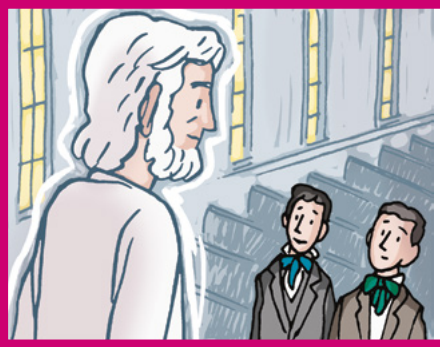

В храма Къртлънд Илия дал на Джозеф Смит ключовете за запечатване на семействата...

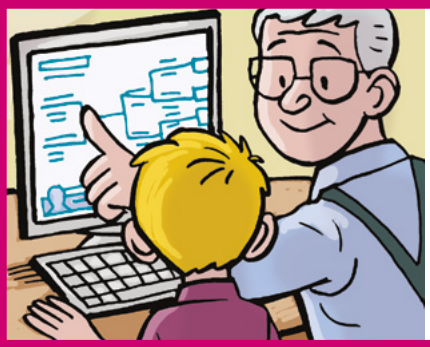

... и затова мога да работя по своята семейна история и да посещавам храма!

Господ заповядал на ранните светии да плащат десятък от 10 процента...

... и сега мога да дарявам десятък и дарения от пост!

Орилия Роджърс поставила началото на асоциация за деца, за да преподава на децата от околността...

... и сега мога да посещавам Неделното училище за деца!

„Като един от Неговите служители, ви заявявам моето свидетелство, че Исус е Христос, нашият Изкупител и Спасител. Знам, че Той е жив и че Неговите нежни милости са на разположение на всички нас“.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

От „Нежните милости Господни“, Лиахона, *май 2005 г., с. 99.*

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ТАЯ МОРЛИ

Един невероятен урок

От старейшина Валери В. Кордон
От Седемдесетте

„Дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас“ (Малахия 3:10).

Когато бях дете в Гватемала, семейството ми притежаваше фабрика, произвеждаща екипи за спортни отбори.

Баща ми искаше децата в семейството ни да се научат да работят усърдно. Ние му помагахме във фабриката. Често правех бели като малък. Винаги чупех разни неща! Но когато пораснах, баща ми ми позволи да се грижа за машините за плетене.

Той ни плащаше за работата, която вършехме. След това питаше: „Какво смятате да правите с парите си?“ Знаех, че правилният отговор бе: „Ще си платя десятъка и ще отделя за моята мисия“.

Когато бях на около 13 г., фирмата ни загуби много пари. Трябваше да продадем много от нашите шевни машини. Вместо 200 работници, вече имахме по-малко от 5. Те работеха в гаража ни у дома.

Винаги си плащах десятъка, но не разбирах наистина колко важно бе това. Тогава научих един невероятен урок. Една събота сутрин чух родителите ми тихо да си говорят. Татко каза на майка, че има достатъчно пари или само за десятък, или само за храна. Нямаше достатъчно и за двете. Бях притеснен. Какво ще направи баща ми?

В неделя го видях да дава плик на клоновия ни президент. Той избра да плати десятък! Радвах се, че го направи, но също така бях притеснен. Какво щяхме да ядем?

На следващата сутрин някакви хора почукаха на вратата ни. Казаха на баща ми, че спешно имат нужда от спортни екипи. Обикновено хората ни плащаха след като поръчката беше изпълнена. Но тези хора платиха на баща ми на същия ден, дори преди да ушием екипите!

За един уикенд научих прекрасен урок, който запомних за цял живот. Законът за десятъка ни помага да изграждаме вярата си и да показваме благодарността си към Небесния Отец. Плащането на десятък е благословия! ■

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ БРАНДЪН ДОРМАН

Обущарницата на Абуело

От Рей Голдръп
По истинска история

*„Не винаги е лесно да кажеш „съжалявам“ (*Children's Songbook, *98).*

Мигел отвори вратата към обущарницата на своя Абуело (дядо). Усети мириса на кожата, с която работеше Абуело. Беше една от любимите му миризми.

„Здравей, Абуело!“

Абуело беше на колене и очертаваше ходилото на клиент върху лист хартия. Той не погледна нагоре. Абуело не чуваше много добре.

Мигел седна на една работна маса. Погледна към купчините с нарязана кожа. Представи си какво Абуело ще направи с всяка от тях, използвайки чука и клещите си.

Инструментите напомняха на Мигел за още нещо, което той обичаше. Абуело винаги му даваше бонбон, когато Мигел му помагаше да почисти.

Но Мигел беше гладен сега! Знаеше, че не бива да взема от почерпките без да пита, но изглеждаше, че Абуело ще е зает още дълго време. „Може би не трябва да чакам“ – помисли си Мигел.

Мигел скришом се протегна под тезгяха към буркана с бонбони. Беше пълен с любимите му бонбони – сладки и пикантни, поръсени с чили! Като го отвори, Мигел се почувства малко неудобно. Но бонбоните изглеждаха толкова вкусни. Мигел побърза да сложи един в устата си.

Много скоро клиентът си тръгна. Абуело взе парче кожа и го натопи във вода. Това помагаше кожата да стане мека и лесна за обработване.

„Знаеш ли, трябва да бъдем по-подобни на тази обувка“ – каза дядо.

Мигел изгълта остатъка от бонбона колкото можеше по-бързо. След това отиде при Абуело.

„Здравей! – каза Абуело с усмивка. – Радвам се, че дойде да ме видиш“.

Мигел прегърнал Абуело. Надяваше се Абуело да не разбере, че вече е изял един бонбон. Мигел се опита да прикрие безпокойството си.

„Изглежда днес си зает – каза Мигел, посочвайки купчините кожа. – Имаш ли нужда от помощ?“

„Разбира се! Би ли ми подал онзи конец?“

Мигел посегна да вземе едно дълго парче конец. Опъна го между ръцете си. Беше по-здрав, отколкото изглеждаше.

„Еха, здрав е“.

Абуело се засмя. „Трябва да е, за да издържа на износването и да не се скъсва при използване“. Абуело прекара конеца през кожата. След това на лицето му се появи онова изражение, което мама понякога нарича „Мъдрия Абуело“.

„Знаеш ли, трябва да бъдем по-подобни на тази обувка“ – каза Абуело, кимайки.

Мигел присви очи, гледайки към кожата. „Хм. Така ли?“

„Да, наистина. Трябва да оставаме силни. Така изпитанията на Сатана няма да ни карат да се разпадаме“.

Червеният бонбон се появи в ума на Мигел. Той знаеше, че трябва да каже на Абуело за него.

Абуело взе една стара обувка от рафта. „Виждаш ли тази голяма дупка?“

Мигел можеше вероятно да си пъхне ръката през нея. „Да“.

„Някога е имало малка дупка, която лесно е можело да бъде поправена. Но хората са чакали и сега ще бъде много по-трудно да се поправи. Лошите навици и лошите избори са като тази дупка. Най-добре е да се поправят рано“.

Абуело кимна отново и изражението „Мъдрия Абуело“ се замени с усмивка. Продължиха да говорят, докато Абуело работеше. През цялото време Мигел продължаваше да си мисли за червения бонбон.

Когато Абуело приключи, Мигел му помогна с почистването. След това Абуело посегна към буркана с бонбони.

Накрая Мигел не можа да издържи. „Взех един от твоите бонбони!“ – каза бързо той.

Абуело остави буркана. „Какво каза?“

Мигел му каза, че е взел бонбон без да пита. „Много съжалявам, Абуело! Никога повече няма да правя така, обещавам!“

Абуело силно го прегърна. Мигел се почувства *много* по-добре.

„Благодаря ти, че си честен. Това за мен е по-важно от почти всичко друго“.

Вървейки към дома, Мигел се чувстваше точно като един от новите чифтове обувки на Абуело. Толкова силен и готов за живота! ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ

ЕДНО ДОБРО ЧУВСТВО

Един ден аз и майка ми отивахме да платим сметката за вода и мъжът пред нас изпусна много пари без да забележи. Аз изтичах и му ги върнах. Той каза: „Много благодаря“ и добави, че не мисли, че някое друго дете щеше да постъпи така. Чувствах се много добре след това. Винаги ще помня това добро чувство.

Бриана К., 9 г., Айдахо, САЩ

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ДОНАЛД УУ

Осмелете се да бъдете ДОБРИ!

Моята светлина свети, когато съм мила с другите.

Братът на Клаудия Тайлър

Здравейте!
Казвам се Клаудия и живея в Австралия

Застъпвам се за другите

Едно момче от моя клас в училище се затруднява с ученето. Аз се застъпвам за него, когато хората го закачат и му помагам в клас, когато има нужда. Моят учител ми каза, че това е единствената година, през която той се е чувствал част от класа.

Моето малко плюшено мече

Когато почина чичото на моята учителка, тя беше много тъжна. Тя не знае за Църквата, затова ѝ казах, че Небесният Отец я обича. Направих ѝ картичка и ѝ казах, че отново ще види своя чичо. Дадох ѝ моето специално малко плюшено мече, за да ѝ помага в трудните моменти.

Приятелки с късмет

За моята съседка Оливия е трудно да ходи, да говори и да чува. Майката на Оливия казва, че тя е късметлийка да има приятелка като мен. Аз също съм късметлийка!

Пеене и Светия Дух

Обичам да пея химни от *Сборника с детски песни*. Членовете на семейството ми казват, че това им помага да чувстват Светия Дух. Светият Дух ми дава чувство на топлина.

КАК МОЖЕ ВАШАТА СВЕТЛИНА ДА СВЕТИ?

ОСМЕЛЕТЕ се да станете приятел с някого, който няма много приятели.

ОСМЕЛЕТЕ се да помогнете на свой съсед.

ОСМЕЛЕТЕ се да поканите приятел да посети Църквата.

ОСМЕЛЕТЕ се да пеете!

ИЗПРАТЕТЕ НИ ЗВЕЗДА!

Как правите така, че светлината ви да свети, както ни казва Исус? Изпратете ни рисунка на своята звезда заедно с вашата история и снимка, както и разрешение от вашите родители, на liahona@ldschurch.org.

СНИМКА НА КОАЛА ОТ GETTY IMAGES

От Кейл С., 8 г., Вирджиния, САЩ

Знам, че моят Небесен Отец отговаря на молитви. Когато със семейството ми живеехме в Германия, отидохме на *фолксмарх* в нашето село. *Фолксмарх* е събитие, при което приятели и съседи се забавляват заедно, като отиват на разходка из природата. Моите родители ми казаха, че мога да вървя по-напред от групата с една от моите приятелки и тръгнахме по дългия маршрут.

След няколко минути не виждах никого от моето семейство. Казах на приятелката си, че ще остана на пътеката и ще ги изчакам. Скоро вече не виждах нито моята приятелка, нито нейното семейство, а родителите ми все още не бяха дошли. Бях сам в гората и се изплаших. Реших да кажа молитва някой да ме намери.

В друга част на гората баща ми усетил Светият Дух да му казва: „Върви да потърсиш сина си“. Той почувствал колко много се нуждая от него, затова веднага се обърнал и казал на майка ми, че отива да ме търси. Няколко минути по-късно, тичайки, татко дойде до мястото, където го чаках, и ме намери. Бях толкова щастлив да го видя! Когато ми каза за силното чувство, че аз имам нужда от помощ, знаех, че Небесният Отец е отговорил на молитвата ми.

Толкова се радвам да знам, че където и да съм, мога да говоря на Небесния Отец. Той ще ми помага да намирам пътя си. ■

Изгубен и Намерен

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ШЕЙДА АББАДИ

НАШАТА СТРАНИЦА

Притеснявах се за моето кръщение, но когато влязох във водата, се изпълних с радост и щастие.

Томас Б., 8 г., Уругвай

Пътувахме от Камбоджа до храма Хонг Конг Китай, за да може сестра ми Лора да бъде запечатана с нашето семейство. Чувствах Духа на това специално място.

Роза П., 9 г., Камбоджа

Един ден в час, аз си четях тихо, докато всички други играеха на настолни игри. Когато удари звънецът, те набутаха игрите обратно на рафтовете и направиха бъркотия. Започнах да подреждам и скоро всички се присъединиха да помагат. Позволих на светлината ми да свети, като дадох добър пример.

Уини У., 10 г., Канада

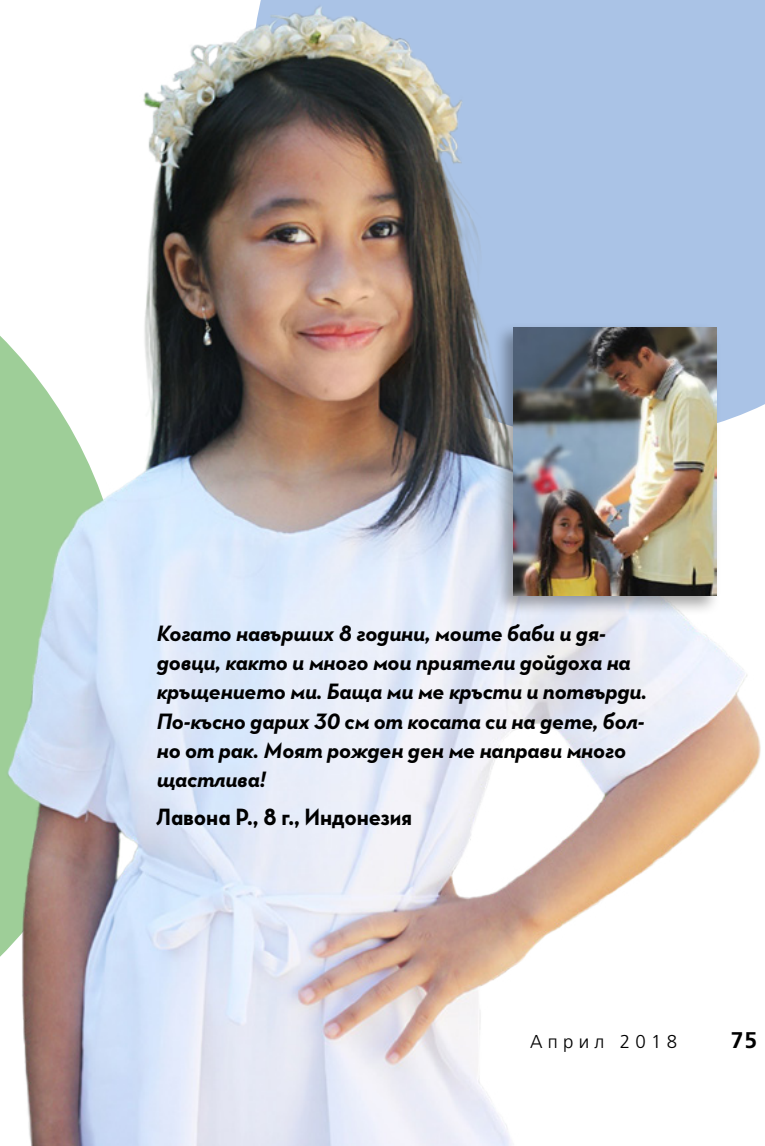

Когато навърших 8 години, моите баби и дядовци, както и много мои приятели дойдоха на кръщението ми. Баща ми ме кръсти и потвърди. По-късно дарих 30 см от косата си на дете, болно от рак. Моят рожден ден ме направи много щастлива!

Лавона Р., 8 г., Индонезия

Йосиф е продаден в Египет

От Ким Уеб Рийд

Йосиф имал 11 братя. Неговият баща му дал красива шарена дреха. Бог казал на Йосиф, че ще ръководи братята си.

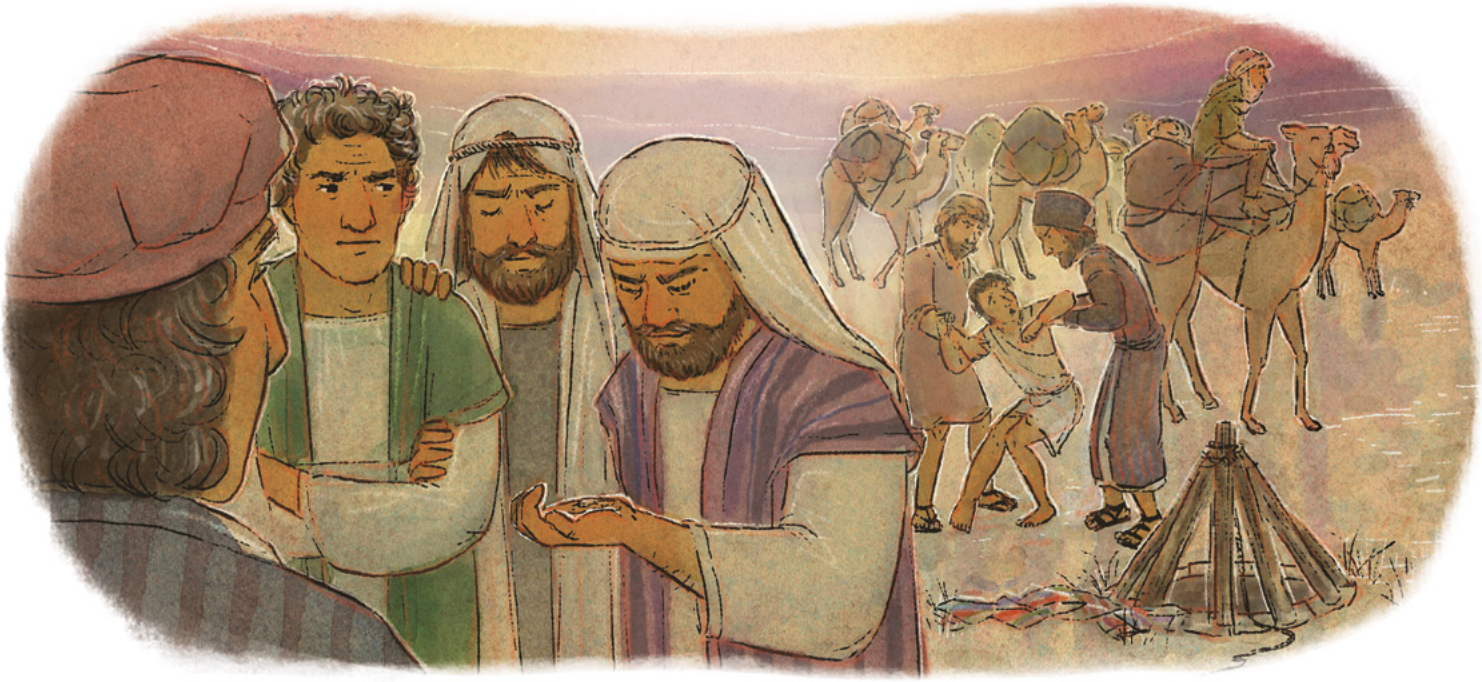

По-големите братя на Йосиф се разгневили. Те не искали Йосиф да бъде техен ръководител. Продали го на хора, отиващи в Египет, където той станал роб.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ЕЙПРИЛ СТОТ

Йосиф работил усърдно. Той правел добри избори, дори когато хората лъжесвидетелствали против него и го хвърлили в затвор.

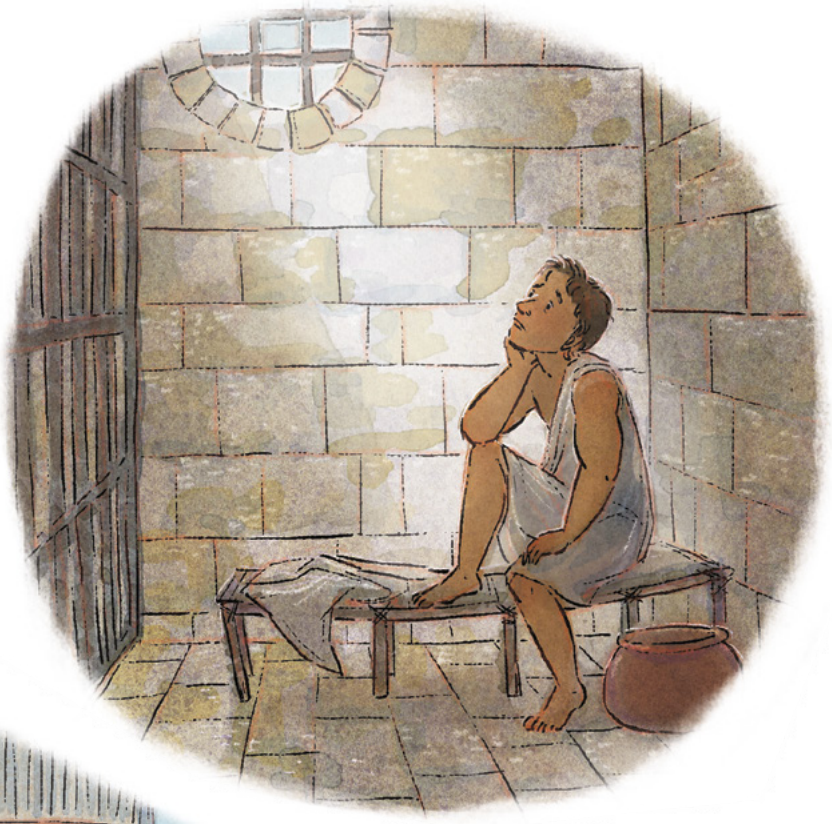

Дори и в трудни времена, Йосиф се уповавал на Бог. И Бог бил с Йосиф. Йосиф станал ръководител в Египет! Когато станал по-голям, той помогнал на семейството си, точно както Бог бил казал, че ще направи.

Мога да се уповавам на Бог както Йосиф. Мога да избирам правилното. Бог ще бъде с мен, независимо от всичко. ■

От Битие 37–41.

СТРАНИЦА ЗА ОЦВЕТЯВАНЕ

Исус казва: „Следвайте Ме, елате с Мен“.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ЕЙПРИЛ СТОТ

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Исус Христос наистина е единственото име или начин, чрез който спасението идва при човеците.

Замислете се за момент над значението на Възкресението в това, че веднъж завинаги чрез него се разяснява истинската същност на Исус от Назарет и се слага край на големите философски спорове и житейски въпроси. Ако Исус действително е бил възкресен, логично следва да кажем, че Той е божествено същество. Никой смъртен човек няма силата в себе си да се върне към живот, след като умре. Тъй като е бил възкресен, невъзможно е Исус да е бил просто един дърводелец, учител или пророк. Понеже е бил възкресен, Исус трябва да е бил Бог, тъкмо Единородният Син на Отца.

Следователно, това, което е проповядвал, е истина; Бог не може да лъже.

Ето защо, Той е Създателят на света, както е и казвал.

Следователно, раят и адът съществуват, както е и проповядвал.

Следователно, има свят на духовете, който Той е посетил след смъртта Си.

Следователно, Той ще дойде отново, според словата на ангелите, и „ще царува лично на земята“ (Символът на вярата 1:10).

Следователно, ще има последен съд и възкресение за всички.

Поради действителността на Възкресението на Христос, съмненията за Неговото всемогъщество, всезнание и благоволение от страна на Бог Отец, Който е дал Своя Единороден Син за изкуплението на света, са неоснователни. Няма място за съмнение относно смисъла и целта на живота. Исус Христос наистина е единственото име или начин, чрез който спасението идва при човеците. Милостта на Христос е действителна, даваща както опрощение, така и очистване на каещия се грешник. Вярата наистина е повече от въображение или психологическо творение. Има една окончателна и всеобща истина, също и обективни и непроменливи морални стандарти, както Той проповядва.

Имайки предвид действителността на Христовото Възкресение, покаянието за пристъпване на кой да е Негов закон или заповед е възможно и трябва спешно да се извърши. Чудесата на Спасителя са действителни, както и обещанието, което дава на Своите ученици, че могат да вършат същите неща, та дори и по-велики дела. Неговото свещеничество е необходимата истинска сила, която „отслужва Евангелието и държи ключа на тайнствата на царството, тъкмо ключа на познанието за Бога. Ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността“ (У. и З. 84:19–20). Имайки предвид действителността на Христовото Възкресение, смъртта не е нашият край и като изтлее след „кожата ни това тяло, пак в плътта ни ще видим Бог“ (Йов 19:26). ■

От реч, дадена по време на обща конференция през април 2014 г.

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ЙАХАЙРА РАМОС

ХРИСТОС ПОСЕЩАВА НЕФИТИТЕ,
ОТ МИНЕРВА ТАЙХЪРТ

„Имате ли болни сред вас? … Доведете ги тук и Аз ще ги изцеля… И стана така, че след като Той каза това, цялото множество… излезе напред с болните и страдащите си, с куците и със слепите си, и с немите си, и с всички, които страдаха по някакъв начин; и Той изцели всеки един“ (3 Нефи 17:7, 9).

УЧИТЕЛИ НА МЛАДЕЖИ

КАКВО, ЗАЩО И КАК: ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО, РАЗДЕЛЕНО НА ЧАСТИ

Тази неделя направете вероотстъпничеството и Възстановяването по-лесни за разбиране.

58

ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ

ШЕСТ ПЪТЕКИ КЪМ ИСТИНСКО ЩАСТИЕ

46

РОДИТЕЛИ И РЪКОВОДИТЕЛИ В НЕДЕЛНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

ИГРА СЪС СЪЧЕТАВАНЕ ОТНОСНО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО ЗА СЕМЕЙНА ДОМАШНА ВЕЧЕР ИЛИ ВРЕМЕТО ЗА СПОДЕЛЯНЕ

66

BULGARIAN
4 021475011 2 7

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ